

AVE MARIA

LETNIK XXIV.
VOLUME XXIV.
(1932)

Štev. 1.

Izdajajo
SLOV. FRANČIŠKANI
V AMERIKI.

"AVE MARIA"

Issued every month by
THE SLOVENE FRANCISCAN
FATHERS
LEMONT, ILLINOIS

P. O. B. 608 — Phone 495-494

In the interest of the
SLOVENE
FRANCISCAN COMMISSARIAT
OF THE HOLY CROSS

Subscription Price per annum \$3.00

Entered as second-class matter August 20, 1925, at the post office at Lemont, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance or mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917, authorized on August 29, 1925.

Novoletno voščilo

Vsem bravcem, sotrudnikom in podpornikom našega tiska in prijateljem našega komisarijata žele vse dobro v novem letu Slovenski Frančiškani v Lemontu.

Opozorjam

Kadar se hočeš z Upravo Ave Marije pismeno pomeniti, piši vedno na sledeči naslov Rev. Benedikt Hoge, Lemont, Ill. P. O. B. 608. Tudi svoje prispevke za Ave Marijo, zahvale, poročila in druge vesti lahko pošlješ na imenovani naslov.

Ave Maria hoče v vsako slovensko izseljeniško hišo.

Dobra misel, kajne? Pomagajte nam, da jo bomo čimpreje uresničili. Vsak naročnik naj bo apostol našega tiska, vsaj naj ga razširja med svojimi prijatelji in znanci. Mnogo jih je še, ki bi lahko naročili ta list, pa stoje ob strani in čakajo. Mnogo jih je tudi, ki omahujejo in hočejo pustiti Ave Marijo radi slabih razmer. Pojdite in pregovorite jih. Tako najlepše vršiš apostolsko delo našega tiska.

Ave Maria obljublja, da bo v tem letu 1932

Zvesta prijateljica Tvoja ob večernih urah, ko boš utrujen od dela sedel in iskal duhovne utehe in duševnega odmora težki vsakdanjosti. S svojimi duhovnimi članki Te bo bodrila, s svojimi poučljivimi članki Te bo učila, s svojo zabavno vsebino Ti bo sladila vsakdanjost zimskih večerov in suhoparnost poletnih dni.

Ave Maria ima na programu v letu 1932

Lepo povest iz katakombskih dni, ki bo pričela izhajati v marčevi številki. Povest piše znani naš sotrudnik P. Evstahij Berlec iz Kamnika. Z leposlovno vsebino in zabavno tvarino bodo zalagali Ave Marijo razni pisci in pisatelji predvsem nam obljublajo pomoč P. Bernard Ambrožič, ki je že leta glavni pisatelj naših letnih povesti. P. Odilo Hajnšek, naš misijonar, bo zabijal s svojimi krepkimi besedami resnice božje v naša srca. Tako bo vsaka številka Ave Marije krepak odmev njegovih misijonov, ki so nam tako živo v spominu.

Rev. Smoley iz South Dakota bo v zanimivih člankih risal razmerje in odnose med modernim delavcem in velikim prijateljem delavskega stanu — Jezusom. Na te članke Te prav posebno opozarjam, slovenski delavec-izseljenec, vidi in spoznaj: samo v Kristusu imam zvestega vodnika, vsi drugi so laži-vodniki slepci, ki nas vodijo v jarek. Kristus nas vodi navzgor. P. Hugo Bren, dolgoletni urednik Ave Marije najbolje pozna strune izseljeniških src, zato bo vedel tudi letos najti pot v srca naših bravcev. On nam bo kazal zlasti vzvišeni vzor — našega škofa Barago. V tem letu bo Ave Marija imela poseben oddelek, posvečen izključno Baragi. Poleg tega nas bo Pater Hugo vodil vsenaokrog po svetu in nam povedal najzanimivejše novice in dogodke sveta in cerkve.

(Dalje na 3. strani platnic)

"AVE MARIA"

je glasnik katoliškega življenja slovenskim izseljencem v Ameriki in porok zvestobe katoliški Cerkvi.

Naročniki so deležni duhovnih dobrot franč. komisarijata. — Naročnina \$3.00, izven Zdr. držav \$3.50.

Za naročnike in dobrotnike se bere vsaki mesec sv. maša.

Januar, 1932.

Z dovoljenjem in odobrenjem cerkvenega in redovnega predstojništva.

24. letnik.

Na sredino moramo meriti!

(Novoletne misli.) P. Odilo, O. F. M.

Z novim letom moramo postati tudi mi novi! Kaj nam pomaga novo leto, če mi ostanemo stari? Nebeško kraljestvo je podobno ženi, ki vzame na novoletno jutro kvas in ga med moko zmeša, da se vse skvasi. Obnova krščanstva suponira dvojno: na sredino moramo meriti in dovolj močan kvas moramo imeti.

Biti katoličan, se pravi na sredino meriti. Ne smemo se utruditi tega zopet in zopet ponavljati, ker se tudi moderni liberalizem nikoli ne naveliča povdarjati nasprotnega. Moderni liberalizem je zistem neznačajnosti in polovičarstva. Nima poguma, biti popolnoma dober ali popolnoma slab, popolnoma resničen in popolnoma napačen, popolnoma veren ali docela brezveren. Priznava mogoče neko višje bitje nad nami, toda noče, da bi to bitje vladalo. Trpi Kristusa in Cerkev, toda noče trpeti in videti, da bi imel Kristus in njegova Cerkev vpliv na javno življenje.

Samo dvojno prepričanje je, ki zadovolji doslednega človeka, ker samo dvojno naziranje je, ki meri na sredino in ki gotovo idejo premisli in razkroji do zadnjih posledic. Prvo naziranje je: katoličanstvo. Drugo je: komunizem. Katoličanstvo premisli in izpelje božje vladarstvo do pičice natančno v javnem in v privatnem življenju. Komunizem premisli, izpelje brezboštvo do zadnjih posledic. Bodočnost bo onega, ki bo bolj konsekventen. Popolna resnica in čednost ali popolna zmota in greh. Bog ali satan.

Katoličanstvo hoče biti — ker meri na sredino — hoče biti drevo, ki zasenči ves svet, v katerega vejah počivajo ptice neba. Katoličanstvo hoče in mora biti vera vseh plemen, vseh narodov, vseh jezikov, vseh ljudi. Katoličanstvo pravi, kakor je za vse ljudi obvezna poštevanca — enkratna — ravno tako je obvezna vera za vse ljudi. Kar je resnično, je povsod resnično. Kar je postava, mora biti za vse! En Bog, en Kristus, en večnostni namen, eno človeštvo, ena cerkev.

Zemlja, ki ima svoj naravni, fizični centrum, mora imeti tudi svoje duhovno, moralno središče. Človeštvo mora imeti kot familija enega skupnega Očeta. In skupni oče se imenuje papež. Vatikanska radio-postaja je samo moderni izraz za to versko svetovno postavo. Moramo imeti govorivnico — aparat resnice in npravnosti, ki ga lahko slišiš do skrajnih meja sveta. En pastir in ena staja.

Katoličanstvo hoče biti — ker meri na sredino — hoče biti duša vsega, kar se na svetu godi. Katoličanstvo je še vedno učilo, da imamo dve samostojni družbi, eno naravno, državo in drugo nadnaravno: cerkev. K pojmu samostojnosti pa spada, da je vsaka teh oblasti v svojem delokrogu neodvisna. Cerkev je ustanovljena za duše in ne za politiko in obratno: država je ustanovljena za politiko in ne za dušeskrbje. Če bi se kdaj v tem oziru v cerkev vrnila kaka napaka, potem so papeži vedno nastopili in determinirali pravice države in cerkve. In tudi Cerkev seveda namestnik Kristusov vedno brani pred napadi od strani države.

Na drugi strani pa ima vsako politično delo tudi svojo moralno plat, svoj odnošaj do božje potave in v tem oziru je tudi politika pod sodbo in oblastjo cerkve. Vsako politično delo, pa naj ga izvršuje vlada, ali parlament, ali uradniki, se mora strinjati z božjimi zapovedmi, torej s katoliško moralo. Npravnost — morala mora biti duša politike. Papež Pij XI. imenuje to otresanje modernih držav vodstva cerkve, imenuje ga "kuga". Vsi govori naših državnikov, ki jih poslušamo na radio, plešejo kot mačke okoli vrele kaše. Ne upajo na sredino. Nimajo poguma povedati: izpodkopali smo temelj Kristusa. Za to kugo umirajo moderne države. Ne rekel bi človek dvakrat, da ne bi začel kmalu zvoniti mrtvaški zvonec sedanjemu ustroju Ameriških združenih držav.

Katoličanstvo hoče — ker meri na sredino — hoče urediti vestno tudi gospodarsko vprašanje narodov. Kapitalizem in socializem sta to, kar imenuje sv. oče Pij XI. kugo, presadila na politično in gospodarsko polje. Obrt in delo, ker navidezno nimata nič opraviti z vero, sta bila razglašena kot nevtralnopolje, onstran dobrega in slabega. Posledica tega je, da so delodajavci in delavci, trgovci in kupci postali bojne stranke, med tem ko so nehali biti bratje in kristjani in zdaj se do krvi bijejo med seboj. Prišli smo tako daleč, da je ves svet eno samo velikansko bojno polje. Stan proti stanu, narod proti narodu. Skoraj vojska vseh proti vsem!

GOSPODARSKA KRIZA JE TOREJ PRED-VSEM MORALNA KRIZA. — Začela se je s tem, ker smo delavsko življenje razkristjanili. V vsem smo gledali samo na to, kar je "bizniško," kar je tehnično. Tudi zdravljenje moramo tako začeti, da bomo smatrali vsako kupčijo, vsako delavsko pogodbo, vsako reklamo, vsak oglas v prvi vrsti kot nekaj npravnega, moralnega, za kar bomo dajali enkrat Bogu in človeštvu odgovor. Gospodarske konference bodo polom mogoče malo zavlekle, toda na smrt bolnemu organizmu ne morejo dati zdravja. Samo eno edino zdravilno sredstvo je za zboljšanje današnjih razmer; kvas—katoliški duh mora prekvasiti naše delavsko in gospodarsko življenje.

Kdor nima nič manjšega za svojo nalogo kot obnovo celega sveta, temu morajo biti na razpolago več kot človeške moči. Kolikor večja je teža, toliko večji mora biti utež. In mi katoličani imamo tak utež, mogočno gonilno moč. — Imenuje se: ljubezen. Ljubezen je plameneči ogenj. Kaj je misel, pravi Jožef de Maistre! Ako je pa ta misel dosegla gotovo stopinjo toplote, potem lahko prestavlja in dviga gore v zrak. Kaj je bolj mirnega na svetu kakor smodnišnica pol sekunde pred eksplozijo. Smodnik je mrzel. Toda samo malo ognja je treba. In tak ogenj imamo mi — ljubezen.

Ogenj, ki ima največjo moč, je tisti, ki ga je prinesel Kristus na svet: božja ljubezen, ljubezen iz Bo-

ga, ljubezen po Bogu, ljubezen do Boga. Kristus zahteva velike stvari. Pri svojih hoče popolnost. Govori celo o odsekanju roke, o izdiranju očesa, o žrtvi najljubšega in najpotrebnejšega, kadar in kjer je potreba. Toda Kristus podeli tudi moč k temu, da lahko vse prav izvršimo, da postane nemogoče mogoče. Ta moč je, kar imenuje Kristus novo zapoved — ljubezen.

Mi ne vemo več, kaj je ljubezen. Prevečkrat smo slišali, brali o njej. Ljubezen ni nekaj naravnega. Ljubezen je nekaj, kar presega vse človeške moči. Ljubezen je dar sv. Duha. Ljubezen razumemo samo tedaj, če razumemo čudovito razmerje in položaj, ki je v njega človek postavljen po sv. krstu in po posvečujoči milosti. Ljubezen je božja družinska ljubezen. Ljubezen je posebna naklonjenost božjega otroka do nebeškega Očeta in do Njegove družine, do presv. Trojice in do posinovljenih otrok božjih. Ljubezen biva samo takrat v duši, če je duša v stanu milosti, in ljubezen takoj ugasne, kadar pade človek v smrtni greh. Še enkrat preberi ta odstavek!

Zdaj razumemo, da je samo ta ljubezen ona moč, ki vse prešinja s katoliškim duhom. Ljubezen je ogenj, ki vse razžari. Ljubezen je življenski princip, ki vse prenavlja in poživlja. Ljubezen je kvas, ki vse prekvasi. Ljubezen je duša duše, ljubezen je duša vsakega življenja. Ljubezen ne pozna besede "ne morem", "nemogoče." Njen jarem je sladak, njeno breme je lahko. Ona pozna samo eno srčno potrebo: ljubezen do Očeta v nebesih. Ljubezen do bratov in sester, do posinovljencev božjih. Če se ta termometer dviga, je vse pridobljeno, če pada, je vse izgubljeno. Ljubezen je največji reformator. Toda samo ljubezen do Boga in do bratov.

Začnimo pri sebi! To je velika napaka, ko vse članke in vse pridige obračamo na druge. Dobro jim je dal, dobro jih je spreglal, namesto: **DOBRO NAM JE DAL, DOBRO NAS JE SPEGLAL.** Zato nikamor ne pridemo, **KER SO LASTNI PREBAVNI ORGANI ODPOVEDALI.** Začnimo z novim letom meriti na sredino!

—
Herod
mori
otroke
—

—
Herod
še ni
umrl.
—

Kaj ima delavec v Kristusu in njegovi cerkvi.

Rev. J. C. Smoley.

Kristus — delavčev prijatelj.

Staroslavno mesto Vineta — tako pripoveduje bajka — se je pogreznilo v morje. Bajke je videti pri čisti vodi strehe poslopij in cerkvene zvonike. Iz globočine morja je menda celo slišati slavnostno zvonjenje, ki spominja na zlate davne čase in na ljudi, ki so živeli nekoč v tem mestu srečno in zadovoljno.

Velik del delavskih duš se je pogreznil iz svetlega dneva krščanstva v globočino brezverstva in materijalizma. Mnogo jih je, ki so cerkev in vero popolnoma zavrgli, mislili so, da morajo slediti svojemu prepričanju; da, mislili so celo, da je tak njihov korak neobhodno potreben za obstoj delavca. Za te ljudi ni Boga, ni Kristusa, ni nikake vere. Oni kaj takega ne potrebujejo.

Toda mnogo, le premnogo izmed njih sliši pa vendar od časa do časa, posebno v tihih urah premišljevanja iz globočine svoje duše tiho, milo zvonjenje, ki jih spominja časov, ko so bili še verni, ki jih spominja časov, v katerih so se čutili zadovoljnije in srečnejše.

Tiho hrepenjenje po veri in njenih blagoslovih se oglašča v takih trenutkih, prevzema jih nekako praznično-nedeljsko čuvstvovanje, prevzema jih domotožje po višjih, osrečujočih, oblažujočih dobrinah.

Človeška duša je že po naravi krščanska, uči cerkveni učenjak, in to, kar je v duši krščanskega, se ne da tako hitro, meni nič — tebi nič, sleči ali zavreči, če se človek še toliko trudi.

Toda kako je moglo priti, da se je delavstvo naveličalo vere, kako je bilo mogoče, da za mnoge vera in cerkev nimata nikakega pomena več?

Kristus prišel iz revne delavske družine.

Naravnost pozornost vzbuja dejstvo, kako je Kristus takoj od prvega trenutka svojega življenja dajal prednost delavskemu stanu. On je Sin Božji, pravi Bog. Ko so se dopolnili časi, vzel je na se človeško podobo. Ves svet mu je bil odprt. Izbral bi si bil lahko družino, v kateri je hotel biti rojen. Ni si pa izbral knežje, bogate družine, ampak revni delavci naj bi bili njegovi starši, v razpadlem hlevu je hotel priti na svet.

Res da so bili njegovi starši iz kraljevega rodu Davidovega, on sam je bil sin Davidov omenovan; toda niso bili-li David in mnogi predniki Svete Družine delavci? In ni-li bil Jožef, Jezusov rednik,

Raznih vzrokov, kakor mlačnost, brezbržnost, nepremišljenost, napačno razumevano svobodo itd. ne bomo preiskavali; en vzrok pa hočemo posebno označiti: Je to hujskanje delavca proti krščanstvu. Krščansko mislečega delavca ni bilo in ne bo nikoli mogoče nahujskati proti drugim razredom človeške družbe. Zato treba najprej izruvat in iztrebiti iz njihovih src vero, braniteljico prava in pravičnosti. Beda in pomanjkanje je bila in je posebno sedaj jako velika, nesramno izkoriščevanje delavstva je vpilo in vpije do neba. Ako se temu žalostnemu položaju pridruži še hujskanje, je pa ogenj v strehi. Mirno, trezno premišljevanje izginje in ljudje verjamejo brezvestnemu hujskaču.

Zelo so grešili nad delavstvom oni, ki so ga oropali idealnih dobrin, ga za nje ogoljufali, ki mu za vse to niso mogli ničesar drugega dati kakor prazno, ceno obljubo: "S časom bote že srečni!" Davno, davno že trobijo to frazo delavstvu v ušesa, toda kedaj bo nastopil ta blaženi, srečni čas? "Zapustili so mene, studenec žive vode, in si izkopali kapnice." (Jer. 2, 13.)

Ako hoče biti delavstvo zopet srečno in zadovoljno, ako hoče doseči svoje pravice, v kolikor je to mogoče, potem mora obrniti hrbet onim zapeljivcem, ki imajo sicer besede ljubezni na jeziku, v srcu pa samo mlačnost in brezbržnost za delavca. Tem zapeljivcem gre v prvi vrsti za to, da odtujijo delavca veri in ga tako pripravijo voljnega in dostopnega za svoje lastne namene.

Delavstvo se mora vrniti nazaj h Kristusu, svojemu Bogu in Odrešeniku; vrniti se mora h Kralju prave ljubezni in pravičnosti; delavstvo mora najti zopet pot k svojemu božjemu prijatelju.

navaden delavec, ki si je služil vsakdanji kruh zase in svojo družino s težkim delom?

Ni sramota biti delavec, ni sramota za nikogar, če je prišel iz delavske družine. Kristus je povzdignil delavski stan s svojim rojstvom v delavski družini v plemeniti stan in ga posvetil.

Priznati moramo, da je bil delavski stan ob Kristusovem času, pred njim in za njim, zaničevan, da ni bil spoštovan ali vpoštevan, saj še ni dolgo temu, da ima delavstvo svoj vpliv v državnem, javnem, meščanskem življenju. Delavski stan so smatrali še pred nedavnim časom kot "četrti stan," na katerega so gledali le od zgoraj. Krščanski ni bil

tak nazor, kajti kdor je tako mislil, je izpodrinjeval in omaleževal stan, ki si ga je izbral Kristus sam. Krščanstvo pozna sicer razne stanove, pozna razliko stanov, uči pa, da nima noben človek prednosti pred drugim, da smo pred bogom vsi ljudje

brez razlike. Ta nauk bi se bil moral v vseh krščanskih časih bolj naglašati. Priti si morali silni socialni boji zadnjih desetletij, da se je ta nauk, ki je sam ob sebi razumljiv, postavil ljudem jasneje pred oči.

Kristus je poklical delavce kot prve k jaslicam.

Neka nebeška milina in dojem je v radostni vrsti, ki so jo oznanjali angeli božično noč. Komu je bil pa ta evangelij oznanjen najprej? Niso bili

mir ljudem! To je bil program božjega Odrešenika, to naj bil tudi program vseh ljudi, posebno delavstva. V tem programu, je skrit dragoceni bi-

Delavci,
pastirji,

Prvi prijatelji
Kristusovi.

nikaki velikaši ali bogataši, bili so ubogi delavci, pastirji pri svojem poslu.

Tudi to dejstvo je nedvomno vpoštevanja vredno odlikovanje delavskega stanu po Kristusu. Tu že označuje, kar je pozneje učil: "Duh Gospodov je nad menoj, zaraditega me je pomazilil, blagovestit ubogim me je poslal, ozdravit tiste, ki so potrtega srca." (Luk. 4, 18.)

Kako pa se glasi božična vest človeštvu, vest, vi je bila najprej poslana delavcem? Bogu slava,

ser sreče, ki jo vsakdo tako skrbno išče, ki jo najde pa samo ta, ki je dobre volje.

Beda, pomanjkanje pri delavstvu in tudi pri drugih stanovih je velika, še veliko večje pa je pomanjkanje miru. Eden, in sicer poglavitni vzrok tega zla, da ne vpoštevajo prvega dela tega programa, ki je temelj drugega dela. Socialna beda bi se dala zelo, zelo omejiti, ko bi vsi delodajalci in delojemalci dali čast Bogu, ko bi vsi na obeh straneh izpolnjevali dolžnosti pravičnosti in ljubez-

ni, kakor zahteva to Bog. Razen tega pa manjka pogosto vsestransko važni činitelj, dobra volja namreč. Brez te je v človeški družbi mir in red ne-

mogoč. Ko bi se ljudje ravnali bolj po radostni božični vesti, bi sreča za marsikogar ne bila nikak fantom več.

Delavci so bili prvi, ki so se poklonili božjemu Odrešeniku.

Komaj so zaslišali pastirji radostno vest, so takoj pokazali svojo dobro voljo. Niti trenotek niso dvomili o angelovih besedah, niso se obotavljali. Vest: "Danes se je vam rodil Odrešenik," jih je elektrizovala. Odrešenika, ki naj bi jih rešil dušne in

so prišli urno, in našli Marijo in Jožefa in dete v jasliah ležeče." (Luk. 2, 14, 16.)

S nebeško dobrotljivostjo in darežljivostjo je poplačalo božje Dete njihovo dobro voljo! Kako srečni, kako blaženi so morali biti ti pripro-

Najsvetejši

delavski dom.

istočasno telesne bede, so hoteli videti in se mu pokloniti; saj je on poklical k sebi nje, uboge pastirje; "Pojdimo do Betlehema in pogledjmo to reč, ki se je zgodila, ki nam jo je oznanil Gospod, in

sti pastirji, ki so imeli prvi to čast, da so videli božje Dete in se mu poklonili. Ta blaženost, ki so jo uživali ob jasliah, je prevevala njihova srca celo njihovo življenje.

Kristus je tudi v svojem javnem delovanju odlikoval delavce.

Kristus, ki je prišel, oznanjevat evangelij ubogim, je občeval vedno z delavci, s preprostimi, zapeljanim ljudstvom, priprosti ljudje, ki so znali ceniti ljubezen nebeškega učitelja, so bili njegovi

spremljevalci. Koliko delavcev je On ozdravil, kolikim vrnil njihovo zadovoljnost in notranji mir!

Niso bili li apostoli možje iz ljudstva, navadni, preprosti delavci? Tem delavcem je ukazal, da

gredo v širni svet, da oznanjajo njegov evangelij vsemu človeštvu. Mirno lahko trdimo, da so začetki vsega evangelizacijskega dela, pa tudi poznejša dela cerkve slonela na ramah delavcev. Delavci so bili oznanjevalci evangelija; delavci so širili božje kraljestvo na zemlji; delavci so doprinali največje žrtve za Kristusa in njegovo cerkev.

In dandanes? Za marsikakega delavca nima Kristus nikakega pomena več. In vendar je On njihov edin resničen prijatelj, ki je nekdan njihov stan tako odlikoval, ki mu hoče tudi še sedaj pomagati iz njegove socialne bede. Vse kliče k svojemu Najsvetejšemu Srcu. "Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil. Vzemite moj jarem nase in učite se od mene, ker

jaz sem krotek in iz srca ponižen, in bote našli pokoj svojim dušam." (Mat. 11, 28, 29.)

Silno hrepenjenje po veri je dandanes med delavstvom. Spoznanje, da ni mogoče brez vere prenašati težav vsakdanjega življenja, prešinja vse, to spoznanje zmaguje. Pravo, resnično vero, ki jo je Kristus prinesel iz nebes, so zavrgli in iščejo razna nadomestila, ki pa človeškega srca ne bodo nikoli zadovoljili.

Ena sama pot je, ki pelje k časni in večni sreči: Pot, ki pelje k Betlehemu, k božjemu Odrešeniku! En sam program je, ki bo storil delavce srečne, in ki bo moral biti program vseh socialnih programov, je to program, ki ga je božji prijatelj delavca dal oznaniti najprej delavcem: Čast Bogu, mir ljudem!

Zvezda svetih Kraljev.

Dr. Klug.

Od hlevčka betlehemskega so se vrnili sveti trije kralji zopet domov, tja v svoje daljne kraje. V Jeruzalemu je Herod nekaj časa pihal in stresaval svojo jezo nad nedolžnimi otroci, nazadnje se je pa le zopet vse pomirilo. Pismouki in farizeji so uganjali svojo farizejščino naprej v hinavstvu in svetohlumbi, še malo jih ni spametovala beseda treh modrih o novorojenem Mesiji. Božje dete, novorojeni Mesija pa je moral med tem že bežati v Egipt — pred krvavim rabljem.

In zvezda, svetla zvezda treh kraljev?

Ta pa še vedno potuje po nebeškem svodu in bo potovala vekomaj, toda nobeden ni več te zvezde videl od onih dni, ko je stala nad Betlehemom. Samo svojo staro čudežno moč ima še zvezda svetih treh kraljev, kadarkoli človek v svojih stiskah in v svoji tegobi obrne pogled proti zvezdam, potolažen bo v svoji duši, kadarkoli pogleda človek proti zvezdam v tistem hrepenenju po oni domovini, ki smo ji vsi ustvarjeni, takrat se mu užge v duši veselje. Telesne oči te zvezde ne vidijo, vidi jo samo duša, v globine duše seva s svojo božjo lučjo, da bi razsvetlila duši pot do zadnjega namena, pot do božjega gledanja v nebesih. K temu namenu vodi zvezda treh kraljev.

Živel je človek, ki je bil v veliki, veliki stiski. Kakor gora se je gromadila nadenj in bilo mu je kakor da mora pod to goro umreti. Morje bolečin in bridkosti ga je pokopavalo, utonil bi bil v obupu in preklinjevanju, če bi ne bil pogledal proti zvezdam. Pogledal je proti zvezdam in je mislil: o koliko solza so že videle te zvezde, o koliko neskončnega gorja so že gledale in vendar gredo te zvezde svojo pot naprej, tako mirno in tako tiho. Bilo je te-

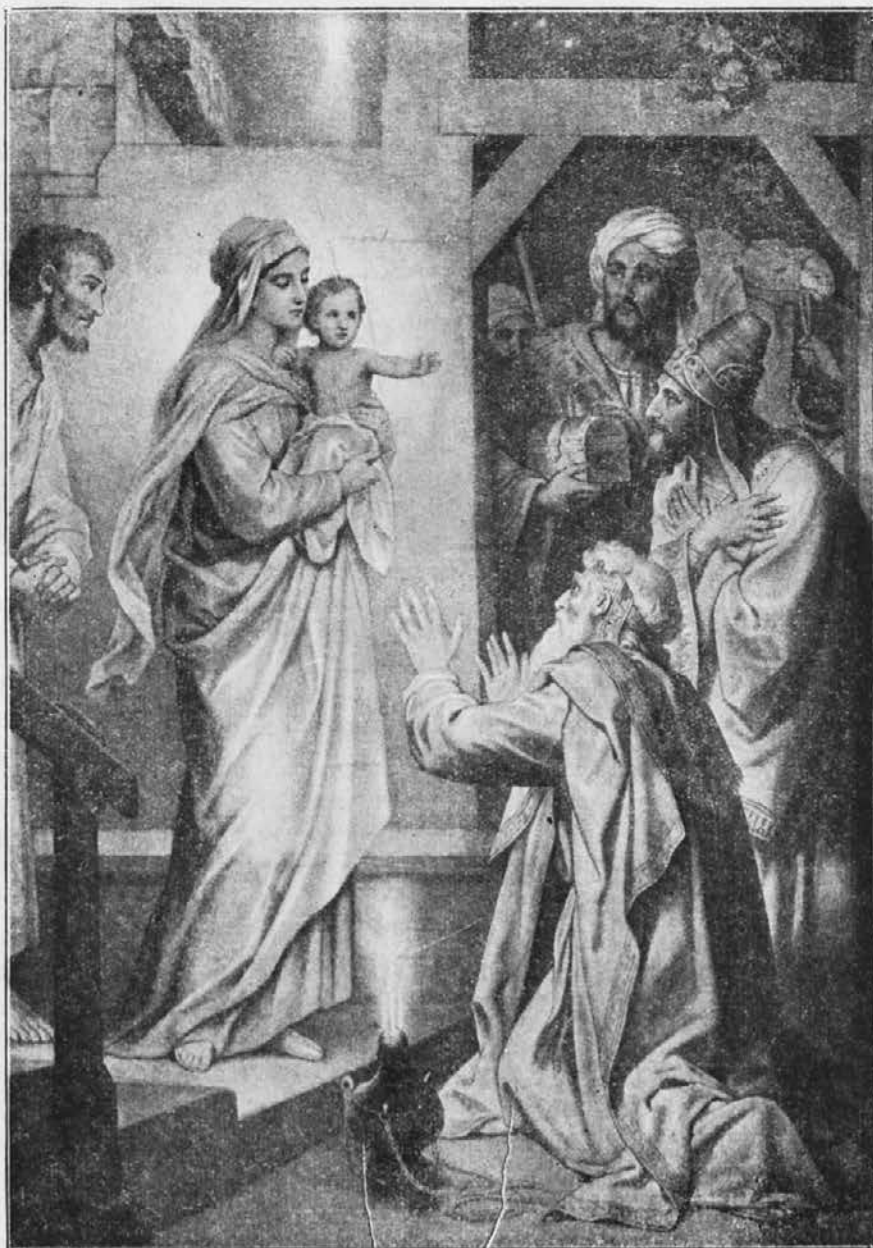
mu človeku, kakor da mu zvezde govore: ubogi brat nikar ne obupuj, nikar ne obupuj. On, ki vodi in pelje nas po tem neskončnem svodu nebeškem, On bo peljal tebe, če je nam tako uravnal pota, da ne moremo zgrešiti, ne kam zadeti, pa ne bo tebe izpeljal iz zmotnjav. Samo pokoravaj se njegovi sveti volji, pa se ti bo vse razjasnilo in boš zopet prost, ves prost. In vedi, da pride za vsako nevihto solnce, vedi, da pride za vsako nočjo zlato jutro z dnem, ki ima dvanajst ur. Tako so govorile zvezde temu človeku. In premagal je samega sebe. Zvezda svetih treh kraljev je pregnala temo iz njegove duše.

In zopet drugje sta živela dva, ki sta se ljubila, bila sta si drug drugemu kakor otroka. Na njihovem nebu je gorelo tisoč zvezd več kako gorijo v resnici na nebu in dnevi so jim bili polni radosti. Takrat pa sta si dala ta dva roke in sta obljubila: če je Ta tu zgoraj tako poln čistosti in svetlobe, potem se tudi človeška srca ne smejo združevati drugače kakor v čistosti, v lepi ljubezni. In iz srca jima je prišel trden sklep, ljubiti se v čistosti, ne v razuzdanosti, ljubiti drug drugega zvesto. Tako je zopet zvezda treh kraljev razsvetlila dve duši.

Še en gled. Živel je mlad mož, ki so ga že obdajale suženjske verige časti in slavohlepja. In tisoč ljudi mu je pihalo na srce. Prijatelj, kdo bi bil mislil, da se boš tako povzpenjal, kdo bi bil mislil? In kimajo z glavami in mu prigovarjajo: samo cerkev še pusti, pa boš popolen, samo tako mračnjaški ne bodi, da bi posvečeval nedeljo, kakor jo posvečujejo tretjerednice, tako neumen ne bodi, da bi podpiral cerkev s svojimi krvavo prisluženimi centi, ta in ta časopis naroči, kaj boš vedno tiščal v

časopise, ki nimajo več prosvete od kake starokraj-
ske mamice za pečjo, in še v to društvo stopi, pa
boš mahoma zaslovel. — Kaj je vest, prazna marna,
kaj je poštenje, lep krancelček, naj se otroci ven-
čajo z njim, kaj je vera? Duhovniki so jo znašli,
da bodo imele kaj hrane duhovne pijavke. In tem
lažem boš prodajal svoje moči, svoj razum, svoje
delo? Pameten bodi. — Mladi mož pa ni poslušal

In še četrto zgodbo. Zgodbo o ženi, ki že dol-
go časa, dolgo časa stoji ob bolniški postelji svoje-
ga moža. Leto in dan že leži, pa ni rešitve. Tež-
ke so ji oči od prečutih noči, težke so ji roke od
trdega dela, sama mora na delo, ker mož ne more
delati, kdo bo dal kruha lačnim otrokom, kdo jih
bo oblekel? In potem je mož umrl. Pokopala ga
je s težkim srcem, toda srce ji ni počilo. K zvez-

—
Trije modri
—

—
molijo Jezusa
—

kvantarjev, pogledal je k zvezdam in zopet proti
zemlji, proti zemlji, ki je polna gnile časti, praznih
naslovov in neumnega češčenja, polna dobička, si-
jajnih plač in dohodkov in je udaril ob mizo. No,
ne boš me. Ostal bom mož na svojem mestu, bolj-
ša je večnost od zemeljskega in poštenje je večje
vrednosti od časti in slave. — Kdo mu je dal to trd-
no voljo, dragi moji. V zvezdah je videl zapisa-
na svojo srečo — Bog mu je po zvezdah govoril.

dam je obrnila svoj pogled in v teh zvezdah je bila
tudi njena tolažba zapisana. Tole je bilo zapisano.
Bog, ki oblači in hrani vse stvari, ne bo pozabil
tebe, žena, ne bo pozabil tvojih otrok, zaupaj in
moli in delaj. In žena je premagala v sebi ženo in
od takrat je bila samo še mati. Saj veste, kaj po-
meni ta beseda, mati. To pomeni živeti samo otro-
kom, noč in dan, delati zanje, ubijati se za srečo
drugih; mati, pomeni, poslavljati se že nekaj let

od otrok, eden za drugim gre, morda jo še pozabijo, morda ji vsi pomro eden za drugim. Tako je bilo tudi z ono ženo. Pehala se je noč in dan, pa je lepega dne zmanjkalo prvega, drugi je umrl, tretji je umrl. Pa je vseeno ostala močna, tako močna je ostala, da je govorila in molila: Nad zvezdami so moji angeli in me pozdravljajo in me čakajo. Kdo, predragi ji je dal tako moč? Bog, ki po zvezdah ljudem govori, Bog, ki je svetim trem kraljem govoril o odrešeniku v daljni deželi, ta Bog ji je govoril o odrešenju, ki je v trdni volji, služiti Bogu in svojemu zveličanju.

Ta Bog, predragi, tudi nam po zvezdah govori, kakor je modrim govoril, kakor je že mnogim govoril vseh tisoč in tisoč let. To govori Bog: Človek, kadarkoli si žalosten in te tarejo nadloge, poglej na zvezde, nad temi zvezdami kraljuje Bog, ki bo plačal vsako solzo, za Boga izjokano, človek, če te drugi sovražijo, poglej na zvezde, nad temi zvezdami živi Bog, pa mi povej, kdo je že bil kedaj bolj osovražen kakor Bog. Človek, kadar si v skušnjavi, poglej zopet navzgor. Eden še živi, ki te varuje in brani kakor brani mati svojega otroka. Veruj vame, upaj vame, ljubi me, jaz sem tvoj začetek in konec, jaz sem pot resnica in življenje.

Jezus -- Oče ubogih.

P. Aleksander, O.F.M.

Posvečevavec naših duš, Moč cerkve in njenih vernikov, Duh ljubezni, Posredovavec milosti. Naj išče Cerkev po vseh besednjakih za besedami, da izlepkih naslovih. Toda najlepši je naslov, ki ga nadeva Jezusu, ko kliče k njemu Jezus — oče ubogih.

Da, če rabi kdo prijatelja, ki bi mogel biti vedno na pomoč, v sili in potrebi, ga rabi ubogi. Če rabi kdo tolažnika, ki bi mogel otirati solze v popolni meri, ga rabi ubogi, če rabi kdo ljubezni in dobrega Očeta z očetovsko ljubečim srcem, ga rabi ubogi.

Jezus je ono veliko oko, ki ga slikajo naši verniki na svoje božje hrame, Jezus je oni beli golob, znamenje miru in pokoja, telesnega in dušnega pokoja, ki ga cerkev ponazoruje na svojih altarih. Oko previdnosti božje, srce, studenec milosti — simbol duhovnega miru. Če bi bil slikar, bi jaz ponazoril Jezusa z dvema velikima rokama, v katere polagajo svoje roke vsi ponižani, vsi razžaljeni, vsi, ki so sovraženi, vsi, ki so lačni in žejni pravice, vsi, ki se morejo imenovati uboge. Nad roko bi pa naslikal dve tabli z osmerimi blagori. In želel bi, da bi sleherni ubogi mogel brati v teh blagorih sledečo razlago.

Ubogi ste, praznih mošenj, praznih rok in praznih shramb. Naj bi ostala vera v vaših srcih, vera v previdnost božjo. Da bi mogli biti ubogi v duhu, kakor je bil sveti Frančišek in bi ne navezovali svojega srca in svoje želje na plesnivo dobrino sveta. Bogati naj bi ne bili same hijene, ki čepe na mrhovini in grizejo, ubogi naj bi ne bili sovražni volkovi, ki hlastajo samo za mesom in krvjo.

Ubogi ste v duhovnem življenju, srce je kakor razbeljena peč, razbeljena od jeze in sovraštva. Bo-

dite skromni in pohlevni in posedli bote enkrat obljubljeno deželo. Oče ubogih, glej baše nas strast nevolje, ti si krotak in ponižen, upodobi naše srce po svojem sreću.

Ubogi ste, ker ste žalostni. Toda napačna žalost vam napolnjuje srce. Lepa je samo ona žalost, ki nosi v potrpežljivosti vse nadloge, tako kakor jo je nosil Mož bolečin. Oče ubogih, pokaži nam, kako moremo biti žalostni nad svojimi grehi, veseli pa v nadlogah, ker so križi in težave le prečke na lestvi do Boga.

Ubogi ste, ker vam ni za pravičnost božjo. Pravičnost, ki gradi na čednostih in krepostih stavbo trdnega krščanskega življenja. Oče ubogih, razsvetli nas, da bomo vedeli: popolnost duše je naš namen. Daj nam moči, da ga dosežemo.

Ubogi ste, ker ste tako neusmiljenega srca do bližnjih. Bodite usmiljeni in Bog bo usmiljen z vami. Ubogi ste, ker gomazi vse polno črvov v vašem srcu, črvi so nečistosti. Bodite čisti in Boga bote gledali. Zato ste ubogi, ker vam ni do miru in pokoja, bodite miroljubni sami s seboj in z soljudmi, pa vas bo Bog imenoval svoje sinove in hčere, prav! Oče vam bo, ne samo po rojstvu, temveč tudi po ljubezni. In še vi, ki vas preganjajo radi pravice, ne jokajte in ne bodite žalostni, zakaj po svojem uboštvu in žalosti ste dobili pravico do božje dedščine.

Vsaka ranjena roka bo našla svoj prostor v roki Jezusovi, samo če hoče sodelovati z njegovo milostjo. Zastonj ga Cerkev ne imenuje Očeta ubogih. Vsi, ki smo na ta ali oni način ubogi, k njemu, ki je globina milosti in posvečenja in bogastva božjega.

MOLI V JEZUSOVEM IMENU.

Sam Bog nam daje garancijo na molitev, ki jo opravimo v Jezusovem imenu. Evangelij nam je kakor garancijsko pismo božje: "Povem Vam, kdor bo prosil v mojem imenu, mu bo Oče dal . . ." Veruj človeški besedi, veruj človeškemu poroštvu, če hočeš. Božjemu poroštvu moraš verjeti. Če katera, božja beseda velja. Nespremenljiva je in trdna kakor skala v gori. To zagojovilo, da Bog sliši naše prošnje, če ga prosimo v Gospodovem imenu, in jih usliši, nam naj bo tolažba in vir velikega zapanja, obenem pa vzpodbuda, da kadar prosimo Boga milosti, prosimo vedno in vsekdar v Jezusovem imenu.

Vsak Očenaš, ki ga opraviš z dobrim namenom in v Jezusovem imenu, bo prinesel uslišanje tvoji prošnji. Seveda mora biti tvoj očenaš res molitev, toda kolikokrat se zgodi, da Bog počenega groša ne more dati za našo molitev.

Moli mati:

Očenaš, kateri si v nebesih, daj mi zdravja . . . Oh moj sin je tako fletkan fantek tam pred altarem in kako lepo moja Micka na koru poje. Saj res "Oče naš, kateri si v nebesih . . ." Drugi nimajo tako dobrih otrok kakor jih imam jaz. . . Študirat bi jih dala, pa ni denarja. Slabi časi. Saj res: molim, "kateri si v nebesih. . ." Sinoči sem dobila nekaj denarja od njega, pa bom komaj shajala ves teden, ni, da bi človek še za nepotrebne reči denarja izdajal. Da bi svet ne bil tako nemaren in bi delavca bolje plačal, bi ne rekla. Ves dan se človek sklanja nad delom. Zakaj? Za prazen nič. Oh! In ne vpelji nas v skušnjavo . . . Amen.

Ali je to molitev v Jezusovem imenu?

Moli oče:

Očenaš, kateri si v nebesih. Prosim te, da mi daš dela in zaslužka. Hiša nekaj pušča, streha ima luknje. Rad bi jo popravil. Molim. Posvečeno bodi tvoje ime. Popoldan bo zabava podpornega

društva. Ali ga bomo zopet. Hudi časi, pa je še vseeno dobro na svetu. Oni rumeni sosedov je boljša kapljica. Saj res, molim, kako je človek raztresen. "Pridi k nam tvoje kraljestvo", Jožeta je pa žena pustila. Te ženske. "Zgodi se volja tvoja. . ." Duhovnik, ki danes mašuje, mi je pa vseč, ta se bolj hitro obrne. Kaj bi lezel kakor polž krog altolja kakor oni stari. Človek kar zaspi med mašo. Taka maša nič vredna ni potem. Oh, raztresenost raztresena. "In ne vpelji nas v skušnjavo, temveč reši nas hudega. . ." Amen.

Ali je to molitev v Jezusovem imenu?

Moli fant:

Češčena Marija, Mati božja . . . Že pri prvih besedah mu splava duh bogve kam . . . Jutri bo vaja za igro. Dramatičen nastop, glavnega junaka imam. Z menoj igra sosedova. Čedna je, no ja. Ah, "češčena Marija, milosti polna. . ." Samo ko bi ne bilo treba tako zgodaj vstajati, prav veselo bi bilo na svetu. Pa dela sem tudi že sit. Pa staršev. Tako sitne starše imam, Bog jih že nesi nekam, kamor že. Saj bom lahko živel brez njih. "Gospod je s teboj. . ." Amen.

Ali je to molitev v Jezusovem imenu?

Moli dekle:

"Sveta Marija, Mati božja. . ." Katarina ima pa danes boljše obleko kakor jo imam jaz. Saj jo ima lahko, štimanka ošabna. Oni fant ima pa čedno postavo. Oh, sveta Marija, milosti polna . . . Gospod je s teboj. . . "Sveta Marija, Mati božja", vsa sem zmešana. Samo da bi Bog Marijo udaril. Tako reč raztrobi po naselbini: copernica. Zgrizla bi jo od jeze. Tam-le roža na altolju, pa že tako čudao stoji, kdo neki te altolje krasi? "Prosi za nas grešnike. . ." Amen.

Kdo si beleži te molitve? Ali Bog ali rogatec . . . ?

Ali je to molitev v Jezusovem imenu?

DUH RESNICE.

Resnica. — Nam priprostim je to ena onih visokih besed, ki jih slišimo večkrat, pa jih vendar prav ne razumemo. Pilatu je govoril Kristus o resnici in njenemu pričevanju, pa je začudeno rekel Rimljan: kaj je resnica. Tako se vprašuješ morda tudi ti sedaj: kaj je resnica? Duha resnice bo poslal Bog, da nas bo učil, kar bo prav . . . Učil nas bo vse resnice . . .

Z resnico se ukvarja znanost, ki s svojimi odkritji in najdbami utira pot do novega znanja. Mo-

droslovci iščejo na polju modroslovja za resnico, matematiki z računanjem, tehniki se posvečujejo tehniški vedi in na podlagi starih najdb iščejo nove. Z dokazovanji in na podlagi raznih zakonov, številkami in ugibanji, z vsem si utirajo pot do novih odkritij. Če jih vprašaš, kaj iščejo? Odgovorili ti bodo: resnico. Z drugo besedo: dno iščejo vsaki stvari, vsakemu vprašanju iščejo odgovora.

Beseda resnica lahko veliko pomeni. Predvsem pa pomeni Boga, ki je zadnje dno vsaki reči, ki je

zadnji odgovor vsakemu vprašanju. In to resnico mora iskati vsakdo. Vsak med nami s svojim življenjem išče odgovor na vse zakaje in čemuje življenja. Vsak med nami pa te resnice ne najde, ker jo v svoji ošabnosti noče iskati tam, kjer bi jo moral, ali pa nima prave izobrazbe za to božjo znanost, za iskanje večne Resnice.

Izobrazbe? Torej je treba tudi za to visokih šol in univerz in raznih kurzov. Da. Toda ne takih šol kot jih znanost pozna z petdesetimi profesorji in stomi predmeti. Predmet te visoke šole je samo eden: znanje, kako najdeš Boga? Visoka šola se imenuje: pošteno krščansko življenje. In profesor je samo eden: Sveti Duh — duh resnice.

Razumite me prav. Bog ne zahteva od nas, da vemo resnice in skrivnosti zemlje in življenja, ki nas obdaja, v prvi vrsti. V prvi vrsti mora biti v nas želja, da spoznamo in vemo, kdo je Bog in kaj hoče od nas, kolikor bolj se bomo poglobili v Resnico božjo, toliko bliže smo zadnji resnici.

Zato nam obeta Kristus svetega Duha. Ta sveti Duh nas bo učil prave modrosti, ne one modrosti, ki postavlja kol v hrbet učenjakov, ampak modrosti božje, ki je v priprostosti in ponižni veri. Pred svetom velja samo oni za modrega, ki ima toliko in toliko izobrazbe, je prebral toliko in toliko knjig, oni, ki ima dober jezik, ki zna svoje misli izraziti z lepo besedo. Toda ta madrost ne šteje pred Bogom. Zanj Bog ne da počenega groša, če

ni v službi večne Resnice. Modrost, ki pred Bogom velja, je ponižna vera v božji nauk. Pred Bogom je več modrosti v glaviči priproste ženice, ki ni imela šol, ki morda še pisati ne zna, pa zna v ponižnosti kloniti glavo pred veličanstvom božjim, zna moliti, se zna Bogu zahvaljevati za dobrote, zna Boga prositi pomoči in razsvetljenja. Dočim mu je učenjak, ki zna abecede vsega sveta, ve za vse skrivnosti modroslovja, ima patent na vse moderne iznajdbe kakor Edison, ima patent na tehniko in ne vem kaj še vse, pa nima vere v zadnjo resnico, tak učenjak mu je puhla repa, prazen klas, drevo brez korenin. Korenina vsem resnicam je Bog in kdor tega Boga ne pozna in prizna, je drevo brez korenine — korenino mu je odžrl ali črv ošabnosti, ali pa podgana nevednosti. To hoče Bog v nas: pokazati pravo pot do Boga, ki ne pelje po gorah učenosti, ampak po dobri in dolini ponižnosti, odpreti hoče vrata v deželo božjo, toda ne s ključem svetne izobrazbe, temveč s ključem božje izobrazbe, ki je vera v resnice, razodete po samem Bogu. Zatorej naj nikdar ne pride vate misel: škoda, da nisem tako učen, kakor je ta ali oni. Kaj veš, če nimaš več modrosti in več možgan ti kakor jo ima človek, ki ga zavidaš. Prosimo Boga modrosti božje, modrosti razumevanja božjih resnic in nam bo navrgel tudi doberšen del svetne modrosti. Kdor hoče razumeti, bo razumel.

Bog hoče tvoje srce, tvojo ljubezen, ne tvojih možgan in tvoje brihtnosti.

POSVEČEVAVEC NAŠIH DUŠ.

Kdo še ni slišal o grozotah fronte? Fronta — bojno polje polno krvi, dima, gromenja, kletve, nožev, pušk, kanonov in vsega hudega . . . Videli smo slike, videli smo na lastne oči uboge ranjence, slišali smo vojake. Fronta je predokus pekla. Skoraj bi človek dostavil v litanije vseh svetnikov: bojne fronte reši nas o Gospod. Vojska je preširok pojem. Bojna fronta je razdejanje, smrt in žalost. Kdo bi jo z besedami opisal ali s peresom naslikal?

Če bi vojaki ne imeli korajže, če bi ne bili tudi revolverji za hrbtom, če bi jim ne bila domovina pri srcu, kdo bi obstal med njimi in šel smrti naproti.

* * *

Taka bojna fronta je življenje. To je že stara primera. Toda ta primera še malo pove o resnični grozoti in nesreči, ki večkrat čepi za besedo "življenje." Če bi ne bilo korajže v naših dušah, če bi ne bil spomin na božjo domovino v naših srcih in če bi ne bil Bog za nami s svojo železno resnico;

človek za Boga si ustvarjen in k Bogu moraš, mar kar skozi ogenj in bolešt, kdo bi obstal . . . ?

Bog nam je angel na fronti življenja. S sv. krstom so nam odprli vrata v božje kraljestvo, birma je bil nabor za vojaški poklic krščanstva. Milosti sv. Duha pa nam dajo moč in zdravje in krepke mišice, kakor da vojaku vežbanje krepkost in silo. —

* * *

Kot udje Kristusove Cerkve moramo imeti v sebi Kristusovo svetost. Sveta Kri Kristusova mora teči po naših žilah. Milost sv. Duha je takorekoč čistilo, ki naj nas očiščuje grehov — boleznih pekla, Milost sv. Duha je zdravilo, ki bo pognalo iz naših src vse poganjke in bacile posvetnosti. Po milostih sedmerih zakramentov naj se prenovimo v trdno in zdravo nadnaravno življenje . . .

Vsa skrivnostna je božja domovina, neskončna je in daljna. Nekdo nam more razjasniti resnice božje. Apostoli niso razumeli Kristusa, po binko-

štih se jim je odprl razum. Sv. Duh je svetilnik, ki predre vse daljave, pokaže vse hribe in doline; besedi Kristusovi je luč in razlaga, vse težave in teme božjih resnic razsvetli in olajša.

* * *

Seme krščanskega življenja v naših dušah rabi posebno vodo in posebno zemljo, da govorim po človeško. Sv. Duha in njegova milost je ta voda, ki naj iz nje črpamo pomoč. In zemlja je, kamor naj ukoreninimo svoje korenine, če hočemo obstati v viharju skušnjav in neugnanosti. Strahu ne sme

biti v nas, sv. Duh nam daje poguma, neodločnosti ne sme biti v nas, sv. Duh nam deli odločnosti. Isto odločnost nam bo dal, kakor jo je dal apostolom in vsem oznanjevalcem vere, če ga prosimo.

* * *

Za fronto življenja je treba močne krvi, zdravega razuma in junaškega srca. Kristus je vir moči, luč razumu in studenec, ki nam bo dal čudežnega in skritega soka pogumnosti za duhovno življenje.

Sadovi evharističnega življenja.

Rev. Filipič

l JE dežele, v kateri bi bili odloki Pija X. o zgodnjem in pogostem sv. obhajilu otrok in odrastlih vernikov tako dosledno izpeljali kot so to storili Holanci. Število sv. obhajil raste od leta do leta.

V škofiji Haarlem je bilo l. 1915 5.437.804 vernikov obhajanih, to se pravi, vsak vernik, ki ga zadenejo odloki Pija X., je povprečno vsako leto prejel sv. obhajilo 35krat; l. 1920 je bilo sv. obhajil 17.233.115 (36.6); l. 1921 18.012.147 (37.7); l. 1923: 19.663.405 (38.9); l. 1924: 21.539.701. (41.4); l. 1925: 21.938.483 (43.8).

V škofiji Utrecht je bilo l. 1922 18.160.000 obhajancev, to je 38 sv. obhajil letno na vsakega vernika.

V škofiji Bosch 1922 nad 16 milijonov, to se pravi na vsakega vernika povprečno 40 sv. obhajil; l. 1923: 11.553.615 (42.6); l. 1924: 18.485.053 (42.8); 1925: 19.188.541 (43.8).

V škofiji Bveda 1922: 67.290.69 (34); 1923: 69.440.69 (34.9); 1924: 76.393.10 (37.7); 1925: 76.135.50 (37.2).

In sadovi tega evharističnega življenja?

Verska zavest katoličanov raste. Po letu 1849, v katerem so našli še 39.15% katoličanov, je njihovo število od leta do leta padalo tako, da je bilo l. 1909 le še 35.02% katolikov. — Po tem letu pa se je vzporedno z naraščajočimi sv. obhajili jelo tudi dvigati število katoličanov. Leta 1920 so jih našli zopet 35.61%.

Opaža se globlje življenje v duhu svete vere. Holandski katoličani so v resnici vedno bolj praktični katoličani glede molitve, obiska božje službe, praznovanja nedelj in praznikov, čednostnega življenja, premagovanja in odpovedi in žrtev za javne dobrodelne namene. Že se sliši: Holandija docet — Holandija uči.

Razveseljiv pojav je porast prosvetnih katoliških šol, pa tudi šol, ki dobivajo državno podporo, dasi so organizirane čisto v duhu katoliških načel. Vsi katoliški otroci obiskujejo danes čisto katoliške šole.

Premnogi učitelji in učiteljice izpričujejo, da se opaža blagodejen vpliv pogostega sv. obhajila zlasti pri mladini. Čednostno življenje napreduje vzporedno z versko izobrazbo.

Viden je vpliv pogostega sv. obhajila na duhovniške, redovniške in misijonske poklice. Od leta do leta morajo semenišča — velika in mala — pa tudi redovniške konvikte razširjati. Smelo trdimo, da pride v Holandiji na vsakih 200 moških eden, ki se pripravlja na duhovniški stan. One šole pa, ki se pečajo s pripravo kandidatov za misijonski poklic, štejejo nič manj kot 4300 učencev. Na odrastle pa pride na vsakih 675 Holancev 1 misijonar, ali 1 misijonarka. Misijonskih darov pa da vsak Holanec na leto holandski goldinar.

Jasen je vpliv sv. obhajila na karitativnem polju. Koliko sirotišnic, azilov, gluhonemnic, zavodov vsake vrste, za bedne in betežne, so Holanci samo v zadnjih letih postavili!

Vpliv sv. obhajila se pozna v javnosti zlasti v časopisju. Holandskih katoličanov je 2½ milijona. Imajo pa — čujte — celih 36 katoliških dnevnikov; med temi je glavni "Maasbode", najbolj razširjen kat. list na svetu; 48 pa imajo takih listov, ki izhajajo po dvakrat, trikrat ali štirikrat na teden.

Prav imajo torej tudi za naše slovenske razmere Križarji, ki so zapisali: "Prva in najsodobnejša naloga župnikova bi bila, da župljanom še bolj približa Evharistijo. To je naše prvo in zadnje orožje, največje in najsigurnejše sredstvo." (Križ 1929, 103.)

Mi bomo odgovorni...

Rev. Hugo Bren, O.F.M.:

Da, mi ameriški Slovenci bomo odgovorni, če bo ogenj točasnega navdušenja za Baragovo beatifikacijo pustil za seboj samo malo pepela. Kdo je ta ogenj, ki smo ga mi ameriški Slovenci zanetili, objel in razplamtil tudi domovino, sem se vsaj jaz globoko oddahnil. Upanje, da bo v Ljubljani skoraj odprt tozadevni škofijski informativni proces, mi je zraslo.

Dokler smo se samo mi tostran oceana navduševali za to, sem upravičeno dvomil, če bo kedaj kaj iz tega. Zasnovali smo sicer "Baragovo Zvezo," z glavnim namenom, da to zadevo povspešuje in vodi, dokler ne bo z vspehom kronana. Lepa misel, vzvišeni cilj! A po dosedanjih skušnjah sem se že ob njenem rojstvu in krstu bal, da bo "infans de utero translatus ad tumulum," otrok iz materinega telesa v grob prenešen.

Slovenska Amerika ima že prostrano pokopališče za take otroke, katerim se je jutranja zarja življenja prelila naravnost v zarjo večnosti. Koliko lepših idej je bilo med nami že sproženih, koliko idealnih načrtov zasnovanih, v procvit in prospeh našega tukajšnjega dragega nam naroda. A večina je šla v krstni nedolžnosti v grob. Istega sem se bal tudi glede "Baragove Zveze." Smo pač Slovani še polni svojega izvirnega greha, needinosti. Mi ameriški Slovenci še bolj kot oni v domovini, ker nam manjka, nam je in nam bo menda vedno manjkalo moža, ki bi nas s silo svoje osebnosti združene z višjo avtoriteto, kakor Jeglič v domovini, združil v eno fronto z jasnim skupnim ciljem, za katerim bi "viribus unitis, indivisibiliter in inseparabiliter" — stremeli. On kot Juda Makabejec pred nami, mi za njim in z njim.

Ne pišem posmrtnice za Baragovo Zvezo. Še živi, ali če hočete, radi omenjenih vzrokov životari. Pa če ji tudi danes ali jutri zazvoni k pogrebu, ni živela zastoj. Domovino mater je vnela za vzor, ki je njej sami dal življenje. In domovina je vse drugače poprijela. Priča so bili oni, ki so sami stali ob njenih kresovih, zlasti ob onem na našem narodnem verskem ognjišču, pri Mariji Pomagaj. Vsega, še vernega naroda, je bila ena sama želja in en sklep: Kolikor je v naši moči, ne bomo odnehali, dokler ne zagledamo Barage s svetniškim sijem na naših altarjih.

Da, ko sem to čul, se je začel termometer mojega upanja naglo dvigati. Ni mi bilo neznan, da

je po cerkvenih postavah za otvoritev informativnega procesa za beatifikacijo pred vsem poklicana ona škofijska oblast, v koje območju je dotični služabnik božji umrl in se nahajajo njegovi telesni ostanki. V Baragovem slučaju tedaj marquetteška škofijska oblast.

Nisem pa mislil, da bi bila to tako izključno njena pravica. Nasprotno sem bil mnenja in še mnogi drugi, da, če ona ne poprime, more isto stori oblast one škofije, v kateri se je služabnik božji rodil in morda tudi deloval. Tedaj v našem slučaju ljubljanska škofijska oblast. In prav to je termometer mojega upanja dvigalo.

Ta pa je začel enako naglo padati, ko je Rim nedavno tega jasneje in odločneje povdaril, da je škofijski informativni proces za beatifikacijo zadeva onega škofa, v čigar škofiji se nahajajo telesni ostanki služabnika božjega, odnosno še onega, v katerega območju ga je Bog s čudeži proslavil. Ker zaenkrat o dokazanih čudežih na Baragovo priprošnje v ljubljanski škofiji ničesar ne vemo, se bomo morali obrniti zopet v Marquette, Mich. Kaj pa to pomeni, je jasno. Naloga to zadevo spraviti v cerkveno pravni tek in jo pozivati naprej, da ne zastane, je pripadla zopet nam ameriškim Slovencem, ki smo vendar bližji Marquetteu in še radi mnogo drugih okoliščin.

Čim prej se te častne in odgovorne naloge pred celokupnim našim narodom zavemo in se je s krepko roko lotimo, tim bolje za nas in za stvar. Ako ne, bo zgodovina po pravici pred vsem nas obsodila, da je zadeva zaspala, ker tujci, čeravno je tudi v njih interesu, se zanjo ne bodo zavzeli.

Resnici na ljubo pa moramo priznati, da se najmerodajnejši v tej zadevi, marquetteški škof Msgr. Nussbaum, zelo zanima za našo akcijo. Pred nekaj dnevi smo dobili o tem obvestilo od našega veleposlanika v Washingtonu, Dr. Leonida Pitamica. Ob priliki nekega slučajnega razgovora z njim ga je škof vprašal, kako je z delom Baragove beatifikacije, je li že izšel njegov novi življenjepis, oziroma prestava, kakor je bil on poučen, in če kaj novega vsebuje? Vedel je tudi, da se pripravlja skrajšana angleška biografija, katero ima Mr. J. Gregorich že v redu za tisk. To je znanje, da mu je pri srcu altarska čast očeta njegove škofije Barage. Nam pa mora biti to opomin, da to ugodno priliko izrabimo, sicer bo naša odgovor-

nost tim večja, čim ugodnejši trenutek bomo pustili mimo sebe. V polni meri bi si v tem slučaju naprtili nečastni očitek: Narod, ki svojih velikih mož ne časti, se ne bori za njih čast, jih vreden ni.

Kdo bi si hotel naprtiti to odgovornost pred zgodovino svojega naroda? Zadela bi pa pred vsem tiste med nami, ki so poklicani, oziroma so si privzeli nalogo, zadevo voditi in pospeševati. To ste KSKJ in Baragova Zveza. Prva je po svojih zapornikih domovini dala besedo, da bo vse storila v fa namen, kar bo mogla. Druga dela, kolikor more. Toda ta je še mlada in slabotna. Njeno članstvo še ne predstavlja one moralne sile, ki bi bila potrebna za pritisk na pristojno cerkveno oblast, naj se zgane in uvede proces. To bi zamogla edino K. S. K. Jednota kot organizirana zastopnica vseh tukajšnjih vernih Slovencev.

Kaj tedaj?

Dvoje je mogoče, če hočemo odvaliti od sebe to odgovornost. Ali mora K. S. K. Jednota vso moč svojega organiziranega članstva dati Baragovi Zvezi na razpolago, da bo mogla uspešno voditi nalogo, k si jo je privzela. Ali mora pa K. S. K. Jednota zadevo sama v roke vzeti, ter jo s potrebno odločnostjo in vztrajnostjo zastopati na merodajnih mestih. Baragova Zveza ji bo v tem slučaju rada podala zavezniško roko za skupno smotreno delo. Tretje možnosti v dejanskih razmerah ni. Besed in obljub je dosti. Zdaj delo kliče, dokler železo žari. Zgodovina, ti boš pa izrekla sodbo, koga pravzaprav zadene odgovornost, če se je, odnosno, če se bo ohladilo. Vsekakor pa: Mi ameriški Slovenci bomo odgovorni.

Občni zbor Baragove Zveze.

A. U., zapisnikar

Ob rojstvu Baragove Zveze v lanském letu smo s skrbjo gledali v bodočnost, kaj bo s tem novorojencem. Ali bo Baragova Zveza mogla uresničiti svoje vzvišene cilje ali ne? Ali bo sojenica napravila križ čez njeno delo z mrko sodbo: lezi in nikoli več ne vstani, lezi v grob, ne da bi videla uresničen namen, za katerega si se zavzela? Ali bo naša zgodovina res morala pisati to, kar je v bojazni

napisal v Glasilu Pater Hugo Bren: Ameriški Slovenci bodo odgovorni, ker niso hoteli ali mogli izvesti započeto delo? Vprašanja, ki so se rodila ob rojstvu Zveze in so tekom leta strašila srca. Toda leto poskušnje je šlo mimo nas, Baragova Zveza je prestala novicijati in dne 28. decembra je ob navzočnosti številnih duhovnikov in rojakov, napravila slovesno obljubo. Obljubo, da bo delala za Baragovo stvar tako dolgo, dokler ne doseže namena.

Leto novicijata Baragove Zveze.

Kakor vsak novicijati je tudi Baragovi Zvezi leto poskušnje potekalo bolj v tihem delu. Toda to delo ni bilo majhno. V prvih mesecih je bilo vse delo bolj propagandno delo. BZ. je zainteresovala društva in posameznike, da so zvedeli za njene namene, skušala je pridobiti kolikor mogoče veliko članstva, glavni njen namen pa je bil, da je tudi domovino vnela za naš veliki vzor. Vse njeno delo je bilo kronano z uspehi. Ti uspehi niso sicer kričali v svet, a vesela jih je lahko bila tako Baragova Zveza kakor tudi širna ameriška Slovenija, zakaj s tem delom je utirala pot k še lepšemu in večjemu raz-

mahu. Na zunaj bi bil človek mislil, da res BZ. životari, kakor da iskra Baragove zadeve samo v pepelu tli in bo ugasnila, če ne pride kaj izrednega. Tako vsaj so nas svarili razni članki izpod peresa Baragovih entuzijastov. Toda vse to "životarenje" je bilo menda le pričakovanje nečesa večjega. Baragova Zveza ni bila na mrtvi točki, gledala je le za večjimi in boljšimi sredstvi, teh sredstev ni mogla čez noč osvojiti, čakala je občnega zbora v decembru, čakala ga je kakor odrešilnega dne, ki bi ji odprl pot v novi svet in nove moči. Kar je pričakovala, je učkala.

28. december — praznik Baragove Zveze.

Zbralo se je v dvorani cerkve sv. Štefana premnogo odličnih src, ki so soglasno sozazvenela s pesmijo Baragove Zveze: Barago na altar. Navzoči so bili na tem zborovanju najodličnejši naših Jednot. KSKJ. je bila zastopana po svojem duhovnem vodji Rev. J. Plevniku, predsedniku F. Opeka, tajniku J. Zalarju in Mr. Gospodarichu. Družba sv. Družine je bila zastopana po predsedniku G. Stonichu, Ženska Zveza po glavni uradnici Mrs. Er-

javec, da ne omenim še drugih delegatov raznih društev, društev ne samo bližnjih sosednih naselbin, temveč tudi bolj oddaljenih. Vsi so bili ene misli, vsi so bili ene želje: daj Bog, da bi se nam uresničila težnja in glasna prošnja slovenskega naroda. Ta želja je izzvenela še bolj, ko je tajnik Rev. Bernard Ambrožič pokazal zavitek pisem in pozdravov od slovenskih duhovnikov, društev in naselbin, ki so

pozdravljali občni zbor in zborovavce in jim želeli blagoslova za veliko delo. Ta pisma bodo po vrsti

priobčena v Svetilniku BZ., v Amerikanskem Slo-
vencu.

Poročilo predsednika BZ.

Anton Grdina, predsednik, je povzel prvi besedo in je v kratkih potezah začrtal delo Zveze v lanskem letu. Tiho je bilo delo, samo enkrat, dvakrat je bolj glasno odmevalo, to je na Brezjah v domovini, ko je odlično zastopstvo našega naroda v Ameriki izrazilo slovenskemu škofu Dr. Rožmanu veliko željo in prošnjo vseh Slovencev in pa v Lemontu na takozvanem indijanskem bazarju, drugače so pa delali posamezni odborniki, vsak na svojem polju, eni

na propagandističnem, drugi so stikali za raznimi dokumenti, tretji so zopet s korespondenco skušali zajeti v Baragove vode vse, ki so važni faktorji pri delu za Baragovo stvar. Poročilo predsednika so vsi vzeli na znanje z velikim zadovoljstvom. Podpredsednik je predlagal, da se sprejme poročilo z aplavzom, nakar so vsi zborovavci z odobravanjem pritrjevali.

Poročilo podpredsednika.

Mr. Joseph Gregorich je orisal svoje delo: Njegovo delo je bilo skrito po ameriških knjižnicah. Stikal je za deli, ki govore o našem apostolu. Pri tem je naletel na zanimivo dejstvo, da zgodovina in svet ne vesta, kdo in kaj je Baraga bil. Eni ga nazivajo Nemca, drugi Bavarca, tretji Slavonca, četrtri Krajnca, Avstrijca in ne vem še kako, samo o Baragi — Slovencu ni duha ne sluha. Prišel je podpredsednik na misel, da je naloga Baragove Zveze predvsem določiti, kako se zove naše ime v angleščini, ali se zove "Slovene" za prilastek in samostalnik, ali je treba za pridevnik rabiti besedo "Slovenian". Podpredsednik se je obrnil na razne faktorje in spoznal, da je prvo edino pravilno. Povzel je

tudi korake, da to reč pravilnim potom uredi in popravi. Najvažnejše delo je vršil podpredsednik s tem, ko je pripravljal Baragov življenjepis v angleškem jeziku. Knjiga je pripravljena, da gre v tisk. Ob koncu poročila je posegel vmes tajnik P. Bernard in je pojasnil stališče Gregoričeve knjige. Od vseh strani baje dežujejo pohvalna pisma, od vseh strani povsprašujejo o njej, znamenje, da jo težko pričakujejo in da bo Baragova Zveza po tej knjigi dosegla velik uspeh v vrstah ameriške javnosti. Na vsak način je treba tudi njo zainteresirati, saj je bil Baraga tudi Amerikanec. Poročilo podpredsednika je ves zbor vzel na znanje z pohvalnim odobravanjem.

Poročilo zgodovinarja.

Pater Hugo Bren je iskal za originalnimi deli Barage, dočim je podpredsednik J. Gregorich gledal za Baragovimi življenjepisi. Predsednik zgodovinskega odseka, pater Hugo, nam je obširno povedal, kako se vrši proces kanonizacije. Važno je predvsem, da se zadosti zahtevi Rima: vse knjige, ki jih je blaženec napisal, predložene posebni komisiji. Baragovo slovensko literaturo imamo. Te ne bo težko najti, dobimo jo lahko v frančiškanski in licealni knjižnici v Ljubljani. Težje je stikanje za deli, ki jih je Baraga spisal v tujih jezikih, kakor v indijanščini, nemščini. Baraga je napisal šest indijanskih knjig, eno knjigo v nemščini, napisal je mnogo pisem v slovenskem, francoskem, nemškem, latinskem in angleškem jeziku. Vsa ta pisma je

treba dobiti. 40 slovenskih pisem imamo. Imamo tudi Baragov dnevnik, ki je nad vse važen dokument ki so se ohranila v arhivu Noterdamske univerze ki so bila shranjena v arhivu Noterdamske univerze v Indijani U. S. A., ker kažejo njegov odnos do višjih predstojnikov in cerkvenih oblasti ter kot očeta Indijancev. Več drugih pisem je shranjenih v arhivih misijonskih družb v Lyonu, Monakovem, v državnem arhivu v Washingtonu in pa v arhivih verske propagande v Rimu. Vse te viře bo treba odpreti, mnogo dela bo še treba, toda s sodelovanjem vseh in vsakega bomo delo zmogli, naše delo bo kronano z uspehom.

Poročilo je bilo sprejeto z veseljem.

Misijonarjevo poročilo.

P. Odilo Hajnšek je na misijonih propagiral Baragovo misel s posebno molitveno uro za Baragovo beatifikacijo. Pri vseh teh molitvenih urah se je zbrala velika množica, ki je navdušeno molila k Bogu, da bi nam dal slovenskega vzornika na altarju. Predlaga, da bi se dali v tisk posebni listki,

ki bi naj na eni strani vsebovali življenjepis Baragov, kratek opis njegovih del in njegovo heroično čednost, na drugi strani naj bi imeli posebno molitev na namen Baragove kanonizacije. Na naslovni strani naj bi nosili doprsno sliko Baragovo. Duhovniki naj bi se zavzeli za stvar s svojo vplivno be-

sedo bodo dosegli več, kakor bi drugače kaj dosegli. Najlepše bi bilo, da bi se ob štirideseturnih pobožnostih vpeljala posebna ura molitve v ta namen. Propagande je bilo že dovolj, zdaj bo treba še molitve.

Poročilo je izzvalo burno ploskanje zborovavcev.

Zatem je poklical tajnik Zveze duhovnega vodjo KSKJ., Johna Plevnika k besedi.

Duhovni vodja govori.

V lepih besedah nam je opisal lepo proslavo, ki so ji bili priča izletniki KSKJ. na Brezjah. Ogromna množica, lepota slavnosti je užigala srca vseh, da so jim izzvenela v glasni odjek: Bog, usliši naše prošnje in nam daj slovenskega priprošnjika v nebesih. Osebno je bil duhovni vodja vedno zavzet za Baragovo stvar. Kar so obljubili domovini, to hočejo tudi držati: da bodo delali z vsemi silami na to, da

se uresniči želja naroda. Treba nam je še pomoči božje. Da jo dobimo, bo treba molitve. Najlepše delo v tem oziru bodo storili duhovniki, če priporočajo ljudem, naj s povzdignjenimi rokami prosijo, prosijo, prosijo Boga, da uresniči naše želje. Zagotavlja vse navzoče, da bo delal v tem smislu on in da bo zastavil svojo besedo pri vseh soduhovnikih.

Poročilo je bilo sprejeto z navdušenjem.

Predsednik in tajnik KSKJ. govorita.

Frank Opeka, predsednik Jednote in J. Zalar, njen tajnik sta oba povdarjala, da hoče Jednota delati z Baragovo Zvezo roka v roki za najlepšo Baragovo stvar. Edino želeli bi bilo treba, da si stopita obe sestri v tesnejšo kooperacijo. Sporazuma

ni bilo doslej med obema, volje je bilo na obeh straneh dovolj, samo še nekaj ognja in sporazumnega sodelovanja, pa bo stvar šla naprej brez težav.

Govornikoma so vsi nazdravljali.

Poročila tajnika in blagajnika.

Tajnik, pater Bernard Ambrožič, je najprej izrazil zahvalo pomožnemu tajniku, J. Kobalu, ki je tako vestno in točno vršil službo korešpondenta. Doslej ima Zveza 70 članov. Tajnik je delal v tem smislu, da je vodil korešpondenco z vodilnimi krogi pri delu za beatifikacijo Baragovo, kakor s škofom Nussbaumom, s škofom iz Dulutha in drugimi. Razposlali so poslanice na vsa društva in na vse duhovnike, ki so se še kolikor toliko rade volje odzva-

li. Tajnik predlaga, da se pošlje pozdrav škofom v Duluthu, Clevelandu, Chicagi, Grand Rapids.

Blagajnik je prebral spisek dohodkov in stroškov Baragove Zveze v pretečenem letu. Blagajna se sicer ni mogla ponašati z bogve kako visokimi dohodki, a je vendar zadovoljiva. Zlasti nekatera društva so bila zelo radedarna in velikodušna.

Poročilo obeh uradnikov je bilo sprejeto z navdušenjem.

Posamezni predlogi.

Občni zbor je odobril predlog Patra Odila o listkih za molitvene ure Baragove, odobril je predlog pomoči za skupen nastop vseh pevskih društev iz bližnjih naselbin. Ta proslava naj bi bila tja pozno na spomlad enkrat in sicer v Lemontu. Zbor je odobril izdajo in prodajo knjige podpredsednika J. Gregoricha.

Na Cross River v Minn. bodo to leto postavili velik granitni križ na mesto, kjer je nekoč stal Baragov spominski križ. Ta spominski križ je bil postavljen na mestu, kjer je Baraga prvič prebredel reko, ki se je potem po tem križu imenovala. Na poziv škofa se je Catholic Council of Women zavzela za postavitve granitnega križa na tem mestu. Občni zbor pooblasti odbor Zveze, da izbere zastopnike, ki se naj udeleže te slavnosti.

Že sedaj naj Zveza misli na to, kako bo zastopana na veliki slavnosti v Grand Rapids stoletnice v letu 1933, odkar je Baraga stopil na ona tla. Škofija v Grand Rapids, Mich. se z veliko paro pripravlja

na ta dogodek.

Odbor naj bi stopil v zvezo z Mohorjevo družbo v stari domovini. Če je še kaj zaloge Jakličeve knjige, naj bi Baragova Zveza začela z razpečavanjem te knjige tudi tukaj v Ameriki.

P. Bernard predlaga, da navdušimo naselbine in posameznike za zbiranje podpisov. Te podpise naj bi potem naselbine in fare pošiljale naravnost na škofa Nussbauma. Predlog podpisan in sprejet. Podprl je predlog še Father Plevnik s pripombo, naj se društva po naselbinah zavzamejo za stvar. Tako bo zadeva v dobrih rokah in uspešna.

Zatem je tajnik Zveze ponovno vprašal zastopnike KSKJ. Jednote, v kolikor hočejo pomagati v tej zadevi. Ponovno so vsi zastopniki in glavni uradniki obljubili vso pomoč. Kakor hitro zvedo za direktive, bodo pripravljene pomagati. Gospod Zalar priporoča, da zainteresiramo tudi čikaškega nadškofa za stvar, zakaj njegova beseda bo zelo veliko zalegla. (Nadaljevanje na str. 28.)

Tretjerednikom.

P. Hugo.

Na dan sv. Miklavža leta 1926., je bila v naši samostanski cerkvi Marije Pomagaj v Lemontu kanonično ali postavno ustanovljena skupščina III. reda. Za to je treba škofijskega dovoljena, za katero smo 7. okt. 1926. zaprosili in nam je bilo 6. dec. istega leta uradno izstavljeno. Tisti, ki so za to dovoljenje prosili, gotovo niso mislili in niso mogli misliti na posebno lemontsko tretjeredniško skupščino sestojeko iz samih Slovencev. Saj takrat Slovencev v naši najbližji okolici sploh ni bilo. V Chicagi je bila že prej pri sv. Štefanu ustanovljena posebna skupščina. V Jolietu pa je tistih par, kar jih je, priklopljenih skupščini pri nemških frančiškanih.

P. Kazimir, ki je vložil to prošnjo na škofijo, je bržkone mislil pred vsem na brate Slovake, katerih je v Chikaškem okolišču veliko in znajo ceniti III. red. Ti so P. Kazimirja kot svojega znanega priljubljenega misijonarja večkrat dregali, naj se zavzame zanje. Chicaške tretjerednike je nekaj časa zbiral pri sv. Štefanu. Da bi pa tudi drugim, zlasti onim v Jolietu, dal isto priliko, je zaprosil za ustanovitev skupščine s središčem v Lemontu, ker je bil takrat Lemont še slovensko-slovaško-hrvatski. Zlasti so pobožni Slovaki radi prihajali sem. Zamisel je bila tedaj lepa. Toda med tem so se razmere bistveno spremenile. Tako Hrvati kot Slovaki so se osamosvojili in Lemont je postal izključno slovenski.

V teku teh let se je v našo najbližjo bližino preselilo par samcev in par družin, ki so že v III. redu, nekaj se jih je pa od zunaj vpisalo ob priliki raznih sloves-

nosti pri Mariji Pomagaj. Tako je nastala naša mala skupščina, ki je bila pa kot taka le bolj na papirju. Ko sem razmišljal o njenem sami sebi prepuščenem stanju, mi je padlo v glavo, kaj ko bi se obrnil na raztresene slovenske tretjerednike širom Amerike, ki zdaj ne pripadajo nobeni skupščini. Eden ali drugi se bo zglasil, da se zlasti skupščini pri Mariji Pomagaj rad priklopi. In nisem se motil. Dobil sem pisma, v katerih nekateri pravijo, da sem jim to željo iz srca vzel.

A predno sem to storil, sem se obrnil na osrednjo vodstvo ameriškega III. reda, je li v skladu z vsemi redovnimi pravili, da bi bila večina udov skupščine na vse vetrove raztrešena, ki se tedaj nikakor ni mogla udeleževati mesečnih shodov, a bi kljub temu tvorila pravo redovno skupščino. Vrhovno vodstvo mi je odgovorilo, da to ni le možno, ampak celo lepa, izvirna misel, ki jo je v svojem glasilu za voditelje III. reda tudi drugim priporočila, ki žive v sličnih razmerah. Vodstvu sem tudi povedal, da nameravam mesečne shode potom Ave Marije nadomestiti, kar je z zadoščanjem vzelo na znanje.

Naša lemontska III. rerniška skupščina je tedaj cerkvenopravno popolnoma v redu in z drugimi enakopravna. Zdaj je samo še treba, da se vsi tisti, ki so že v III. redu, a se na prva dva poziva niso odzvali, čim prej priglase, ako še žele biti člani te milijonske Frančiškove armade, ki se sredi burnega sveta bori za najvišje krščanske vzore. Zaenkrat je priglašanih 16. A sem prepričan, da jih je še več, ki so nekdanj spadali pod zastavo sv. Fran-

čiška in pridno zajemali iz bogate zakladnice milosti III. reda. Eden ali drugi bi se morda še javil, pa se boji nove poskušnje. Ker je III. red res pravi red, za med svetom živeče ljudi, mora res vsak, ki se priglasil in je postavno sprejet, delati leto poskušnjo, predno je pripuščen k obljudi. Toda kdor je enkrat dovršil veljavno leto poskušnje, ter naredil obljube, mu ni treba še enkrat na poskušnjo, če je tudi pozneje vse opustil, kar red od njega zahteva. Dosti je, če svojo prvotno gorečnost nanovo oživi, zopet začne nositi redovno obleko škapulir in pas in si prizadeva živeti po duhu III. reda. Tudi se taki naj ogłase.

Koliko je pa drugih, ki sicer doslej niso bili v III. redu, a imajo njegovega duha. Lepo krščansko živijo. To in nič drugega je predpogoj za dobrega III. rednika. Pa bi morda kdo rekel: Potem pa, če sem njegov cilj že dosegel mi ni treba vstopiti. To pa ne drži. Zgledno krščansko življenje je predpogoj za vstop. Cilj njegov pa je hrepenenje po krščanski popolnosti med svetom. Poleg tega pa, četudi kdo že zgledno krščansko živi, se bo potom III. reda v tem še bolj učvrstil ter si nabral lepih zakladov duhovnih milosti in dobrot, ki jih III. red naklanja. Tudi tem velja moj poziv, naj se priglase za sprejem.

Seveda, jih ne morem kar na pismeno prijavo sprejeti in vpisati v Frančiškovo družbo. To je mogoče pri raznih bratovščinah, ne pa pri III. redu. Pa tudi ni potrebno, da bi sem k nam hodili, ali jaz tja. Ako žive v bližini frančiškanskega samostana,

naj se dajo tam sprejeti in naredi čez leto obljube. Če nimajo te prilike, naj vprašajo svojega domačega dušnega pastirja, če ima morda on pravico sprejemati posamezne. Ako je morda že itak voditelj III. reda kakoršnekoli narodnosti ali je član take bratovščine, ki mu daje to pravico, jih lahko sprejme in zaobljubi. Ako tudi to ni mogoče, naj čakajo, da pride slovenski frančiškan-misijonar naokoli in jih on sprejme, čez leto pa ob isti priliki zaobljubi. Nato se bodo lahko pismeno priklopili naši tukajšnji skupščini.

Glavna pogoja za sprejem sta: Dovoeno 14 leto starosti, neoporečno življenje, odnosno resna volja zanaprej lepo krščansko živeti in za svoje grehe pokoro delati. Glavne dolžnosti pa ste: Stalno nositi redovno obleko, pas in škapulir ter moliti 12 Očenašev, Zdravamarij in Slava Očetu. Od teh dveh pogojev so odvisne milosti III. reda, odpustki itd. Pripomniti pa treba, da imenovani dolžnosti ne vežete pod nikakim novim grehom. Kdor tisto opusti, kar kot kristjanu ni pod grehom zapovedano, kot so redovna molitev, nošenje škapulir-

ja in pasu, nima nikakega greha. Le milosti, kakor povedano, ne prejme. Se razume da takih, ki nimajo volje vršiti redovnih dolžnosti ne vabim. Pomnožili bi le število, ne pa veselja, ne sebi, ne redu. Vsi pa, ki imajo to voljo, so dobrodošli.

Vem, da bi zlasti mnoge žene rade vstopile, pa se boje mož, ali jim ti celo branijo. Kako so nespametni. Mislím, da bi si vsak mož lahko prste obliznil, ko bi imel tako ženo, kakor je bila n. pr. sv. Elizabeta, najlepši cvet III. reda, katere 700 letnico smrti letos praznujemo. Njen mož Ludvik se pač ni mogel pritoževati, da bi bila manj njegova, ko je stopila v III. red. Nasprotno, njeno srce je bilo potem bolj njegovo kot prej, ker bolj božje. Celó je bilo njegovo, ker celo božje. Ko se je odpravljaj na križarsko vojsko, ji je, dasi ves vitežki, s solzami podal roko v slovo. Šele 20 let je takrat imela. Ni ga morila skrb glede njene zvestobe za čas odsotnosti. Predobro je vedel, da je njeno srce samo njegovo in božje.

Ne, tretji red ne mori plemenite naravne zakonske ljubezni,

temveč jo z ognjem božje ljubezni pomlaja in razžarja. Sv. Elizabeta je imela kot 23 letna vdova na razpolago novo, zopet kraljevsko možitev, pa jo je odklonila in po smrti svojega Ludvika samo Bogu živela. Ko je dobila iz vojne kosti svojega moža nazaj, jih je s solzami poljubljala. Tako ji je božja ljubezen razširila meje njene naravne zakonske ljubezni daleč preko groba. Tedaj možje, le nič strahu pred ženo tretjerednico, če le prav pojmuje duha III. reda. Še boljše žene in matere bodo, kar gotovo vsi želite.

Ako se kdo želi natančneje poučiti o III. redu, njega dolžnostih in milostih, naj se obrne na upravo tega lista po knjižico "Sprejemnica", v kateri bo ob kratkem vse to našel. Stane le en kvoder. Pisal sem ponje v Ljubljano, ker so zaenkrat pošlje. V par tednih bodo zopet na razpolago. Istotam lahko naroči tudi škapulir in pas, ki se samo pri sprejemu blagoslovita, pozneje ni več treba. Širši pouk o III. redu najdete v lastnem glasilu "Cvetje", ki je prav tako lahko pri nas naročite. Stane letno \$1.00. Deloma ga boste pa našli v društvenem vestniku v Ave Mariji.

PRIRODA MI GOVORI O BOGU.

P. Evstahij, O.F.M.:

**V sleherni stvari
Večni prebiva,
vendar različen od nje.
Prva je Pesem,
daleč presega
pesmi, ki v morju šume . . .**

**Cela priroda
zvokov je zbirka:
"Slavljen, o Stvarnik-Poet,
bitja odmevi
Pesmi smo tvoje,
živi brezmadežni Cvet!"**

Članici društva žena.

p. Hugolin Sattner

DO je kriv, da je raj za človeka zgubljen, mož ali žena? Zdi se, da žena; kajti ona je začela; in kdor prične, ta nosi odgovornost. Nesrečna Eva bi bila toraj kriva vsega zla in odgovorna za vse hudo, kar ga je na zemlji. Bogoslovci pa trde, da nam greh Eve ni škodoval, pač pa greh Adama;

Srce Evino se je hitro in brez odpora odprlo očetu laži; srce žene se je pa tudi hitro in lahko odprlo verski resnici, Kristusu in njegovemu svetemu evangeliju. Ko je bila strta moč hudobnega duha in je bila na binkoštno nedeljo luč svetega Duha razlita po zemlji, padli so žarki resnice kakor ognjene iskre v srce žene in je vnele; in ta ogenj se je raz-

Božji prijatelj

Žena in mater

da toraj vse zlo na zemlji prihaja od njega. In da sta oba, Adam in Eva, ostala nedotaknjena od greha, bi nas to še ne varovalo osebnega greha, marveč vsak človek bi se bil moral sam varovati greha, ker povsod, kjer je prosta volja, mora biti tudi prosta, osebna odločitev. In kako bi bila ta izpadla? — Zategadelj ne smemo kamenja metati na naše prve starše.

tegnil tudi v druge družine, v katerih je vladala in kraljevala žena. Po družinah pa so bili narodi pridobljeni za vero. Kristus, drugi Adam, nam je več prinesel, nego nam je prvi Adam zapravil. In evangeljska žena nam je več dala, nego nam je žena raja škodovala.

Premišluj torej, krščanska žena, svoj poklic, zadobila boš veliko spoštovanje do samasebe. Več

ali manj je žena v vsako moževo krivdo zapletena. Na drugi strani pa je žena tudi povsodi zraven, kjer gre za kaj lepega, plemenitega, verskega. Spominimo se žena sv. evangelija. Odveč je tukaj navesti blaženo devico Marijo, mater božjo, o kateri govori sv. Duh: "Odslej me bodo blagrovani vsi narodi zemlje." O Mariji Magdaleni pa pravi sam Gospod: "Resnično vam povem, kjerkoli po vsem svetu se bo oznanjeval ta evangelij, se bo tudi to, kar je storila, povedalo v njen spomin." Mat. 26, 13.

Čudno je to, da so se možki ob Jezusovem trpljenju tako slabo obnašali. Eden izmed apostolov je Jezusa izdal, drugi ga je zatajil, vsi pa so zbežali. Žene pa so se bolj hrabro obnašale. Že na evangelijskem potovanju so žene spremljale Jezusa. Sv. Luka piše: "Hodil je od mesta do mesta in od vasi do vasi in je učil in oznanjeval božje kraljestvo. Z njim so bili dvanajsteri in nekatere žene, ki so bile ozdravljene od hudih duhov in bolezni: Marija s priimkom Magdalena . . . in Ivana, žena Herodovega oskrbnika Huza in Suzana in mnogo drugih, ki so mu stregle s svojim premoženjem." Luk 8, 1.

Pri 8. postaji križevega pota se spominjamo Jeruzalemskih žena, ki so jokale ob pogledu Jezusa, ki je ves ranjen in krvav nesel težek križ na goro Kalvarijo. Možki so Jezusa zasramovali in zapljuvali, Veronika pa mu neustrašeno poda potni prt, da si obriše lice. Vsak duhovnik, ki dela za

kraljestvo božje na zemlji bi mogel iz lastne skušnje kaj o tej ali oni ženi povedati, ki mu je pomagala do bolniške postelje, pomagala rešiti to in ono dušo, razširjati dobra načela, pomagati pri oskrbi siromakov itd.

Recite kar hočete, dvoje čednosti moramo ženskemu spolu pripoznati, namreč nekako prevdarnost in požrtvovalnost; in ravno ti dve čednosti nagibajo ženski spol h katoliški veri, ki tirja od svojih pristašev žrtve in zatajevanje. Naša vera je namreč vera Križanega. Ta žena, ki je prevdarna in požrtvovalna, kar čuti in sluti; dočim je egoistični in uživanjaželjni mož manj dostopen za višje ideale. Stališče v družini pa daje ženi tudi velik vpliv na moža, na otroke, zategadelj je lahko umeti, da močno zavisi od žene blagor človeštva.

Prisodili smo tedaj ženi lep delokrog in velik vpliv na človeštvo. Povdariti pa moramo tudi, da nosi žena veliko odgovornost. Od nje večinoma zavisi religioznost v družini. Potrebno je, da žena tudi na sicer dobre može vpliva z bodrilom, s prigovarjanjem k molitvi, k obiskovanju nedeljske božje službe, k prejemu svetih Zakramentov, k spolnjevanju postne postave. Ako je žena in mati dobra, so večinoma dobre tudi družine. Ako je pa družina versko brezbrizna in je slaba tudi v npravstvenem oziru, tedaj smemo brez premisleka soditi, da je tega kriva večinoma žena in mati: Ali morda ni tako?

Z Bogom.

P. Hugolin Sattner

Tako se katoliški Slovenci za slovo pozdravljamo, četudi se nekaterim ta pozdrav ne zdi več moderen, in ga zamenjujejo z drugim, ki nič ne pomeni. "Z Bogom" kliče mati za sinom, ki gre v šolo, ali na tuje. "Z Bogom" odslovi žena moža, ki se poda v službo. Nihče namreč ne pozna nevarnosti, ki prete človeku na vsak korak. Toda Bog drži roko nad nami. V dokaz naslednja zgodba.

Na železniški progi, ki vodi iz A v B je bil za čuvaja nameščen Štefan C. in je zvesto opravljal svojo službo. Kadarkoli je švignil vlak mimo njegove čuvalnice, vsikdar je stal Štefan pred njo kakor sveča in pozdravil vlakovodja po železniškem načinu.

Mrzla zima je napočila, prej ko druga leta. Neka večera gre Štefan nadzorovat progo, kakor vsak dan in pogledat, če je vse v redu, kajti brzo vlak je imel kmalu priti. Ko se vrne, napadeta ga dva človeka, ki sta bila jezna nanj, zamašita mu usta, da ni mogel kričati, vržeta ga na tračnice in ga navežeta nanje. Vlak je moral kmalu priti, u-smrtil bo čuvaja. Toda žena mu je pri slovesu za-

klicala "Z Bogom", in čujte, ta pozdrav ni bil zastonj, Bog je čudovito pomagal.

Ko je mož obhodil progo, je ostala sama v čuvalnici; a tako čudno ji je bilo pri srcu, kakor še nikoli; nemirna je postala, nič je ni držalo več v hiši, morala je pogledati za možem. Hitro je pogrela kavo, da jo nese možu, ker mrzlo je bilo in gotovo mu bo gorka jed dobro došla. Gre po progi, kliče moža, pa nobenega odgovora. Teče naprej, pride do čuvalne hišice, toda hišica je prazna. Že se čuje sopihanje stroja, žena teče nazaj k čuvalnici in se spomni, da je treba signalno žico potegniti, sicer zadene moža občutljiva kazen. Potegne in vlak se ustavi tik pred čuvalnico. Bog je tako ukrenil, da je prijela za napačno žico in ustavila vlak. Strojvodja in kurjač skočita s stroja: Kaj se je zgodilo? Na progi stoji žena in kliče moža. Hitro priteko sprevodniki z svetilkami, preiščejo progo in najdejo čuvaja privezanega na tračnice — napol mrtvega. Hitro ga odvežejo, žena se ga oklene, vlak pa gre svojo pot. Hudodelca so kmalu našli, prijela sta zasluženno kazen.

Besedica "Z Bogom" toraj ni prazna beseda, marveč blagoslov in molitev, če le pride iz srca.

P. Hugo.

P. Hugolin Sattner, O.F.M. — 80 letnik.

Dne 29. nov. je v Ljubljani slavil 80 letnico svojega rojstva naš slavni skladatelj P. Hugolin Sattner, O.F.M. Rojen je bil 29. nov. 1851. v Šmihelu pri Novem mestu. V frančiškanski red je stopil 11. okt. 1867. Že kot mlad klerik je vzljudil petje in glasbo. Ni imel prilike, da bi bil absolviral kak konservatorij. S svojo lastno nadarjenostjo in pridnostjo se je povspel do sedanje veličine in slovesa, dasi mu glasba nikoli ni bila izključni poklic. V prvi vrsti je bil duhovnik, pridigar, spovednik, gimnazijski veroučitelj, dolgoletni župnik, samostanski predstojnik in še graditelj zraven. V letih, ko drugi že pojema-jo v produktivnosti, je on začel ustvarjati največja glasbena dela, oratorije, kantate, opero. Domovina se mu je ob raznih prilikah, ko ji je kaj novega podaril, izkazala hvaležno. V letošnjem jubilejnem letu so njena mesta kar tekmovala z njegovimi proslavami. Tudi slovenska Amerika mu mora biti hvaležna. Marsikaka njegova cerkvena pesem doni z naših korov. In njegove svetne: Na planine, na planine. . . Pogled v nedolžno oko. . . itd., koliko sladkih in blagih čustev so tudi med nami že zbudile. In še jih bodo budile, ko bo njemu srce že zastalo. Naj ga Bog še dolgo ohrani pri sedanji svežosti duha in telesa. Saj vemo, dokler bo živel, bo komponiral. Njegov zadnji akord na zemlji se bo prelil v prvega himne večnosti.

Kaj je s P. Turkom?

Poročali smo že, da je bil naš slovenski misijonar na Kitajskem, Rev. Baptist Turk, O.F.M. od banditov zajet in odveden nezna-

P. Hugolin, osemdesetletnik pozdravljen.

no kam. Med tem je došlo na provincijalno vodstvo v Ljubljano drugo, zasebno poročilo, ki ve nekaj več povedati. Zadnja velikan-ska povodenj je našemu misijonarju razdrlo kapelo, stanovanje in šolo. Prisiljen je bil se preseliti na svojo podružnico Švejean, ustanovljeno s slovenskimi prispevki. Kakih 30 km dalje v mestu Šinko, med samimi pagani je nameraval ustanoviti novo podružnico s šolo. Ko je tam v desetih dneh vse lepo uredil, se je mislil vrniti nazaj v Kvejian. A prav zadnje jutro pred odhodom, ko je ravno končal sv. mašo, pridero v zasilno kapelico, oz. hišo komunisti-banditi in mu ukažejo naj jim sledi. Bilo je 5. okt. Kaj je

hotel družega kot ubogati, sicer bi ga bili na mestu pobili. Njegov škof in italijanski konzul sta takoj storila kar sta mogla za njegovo rešitev. A ga ni bilo moč izslediti. Čez nekaj časa se je sam pismeno zglasil svojemu škofu. Pisal je, da zahtevajo zanj \$1000 odkupnine. Obenem je prosil, naj mu pošlje kaj zimske obleke, ker postaja mraz. Izročil naj jo tistemu, ki mu je pismo prinesel. Pač čudna kitajska pravica, ki niti po tem selu ni mogla dobiti krivcev v roke. P. Baptista je nato bil rešen. Poročilo o njem dostavlja, da se je škof ob neki priliki izrazil: "Deset P. Turkov bi bilo dosti za mojo škofijo!" Tako ga cenijo tujci.

Korenina vladajoče krize.

Svetovna ekonomska kriza ima vse globlje korenine kot se navadno misli. Ona je hčerka versko-moralne krize, v kateri se svet že delj časa nahaja. To je pred kratkim pravilno povdaryl madžarski škof Msg. Glattfelder. Naši kratko vidni politiki in ekonomski, tako se je izrazil, naši bankirji in kapitalisti motrijo ta težak problem samo s stališča ravnotežja, odnosno neravnotežja kreditov in dolgov. To je usodna zmeta. Vse take krize v zgodovini so posledice versko-moralnega poloma. Iste misli je nedavno tega razvijal naš marylandski guverner Mr. Ritchie. Dokler vodilni krogi tega ne spoznajo in ne priznajo, ter začno na versko-moralni podlagi reševati to krizo, ne upajmo na kako trajno izboljšanje. Kako malo zaenkrat mislijo na to, priča dejstvo, ugotovljeno po Rev. T. Edgarju, S. J., da je na pohodu svetovna, dobro organizirana propaganda, ki stremi za tem, vero popolnoma izločiti iz vseh socialno-ekonomskih vprašanj.

Lep poročni dar.

Šele zdaj se je razvedelo kak poročni dar je Klaverjeva misijonska družba dala italijanskemu prestolonasledniku. Dva sužnja je v Afriki odkupila, enega fantka in eno deklico. Oba sta bila izročena sestram v vzgojo in postala katoličana. Fantek je pri sv. krstu dobil ime prestolonaslednika Hubert, deklica pa je bila krščena na kraljičino ime Jose. Ko sta bila novoporočenca obveščena o tem poročnem daru, nista samo rada privolila, da se otroka krstita na njuna imena, ampak sta jim hotela biti tudi botra. Posnemanja vreden zgled za take in podobne prilike.

Iz postelje misijonari.

Duhovnik clevelandske škofije, Rev. John Zybur, Ph. D. je

invalid, priklenjen na posteljo. Ker je učen mož, išče razvedrila v knjigah. Napisal je že več modroslovnih del, ki so v učenem svetu zbudila pozornost. Eno izmed njih, o modernih mislecih, je prišlo v roke tudi nekemu japonskemu akademiku, ki je bil sicer rojen katoličan, a je za časa svojega študija prišel ob vso vero. Omenjeno Rev. Zyburovo delo ga je obrnilo zopet nazaj k veri. Poln hvaležnosti mu je pisal in prostodušno opisal, kod je vse romal za resnico, dokler je ni v njegovi knjigi zopet našel. Ob enem ga je prosil dovoljenja, da sme dotično delo prevesti na japonski jezik, ker zna še marsikomu utreti pot do resnice. Kajpa da je bil pisatelj vesel in je rad privolil v prestavo. — Človek je lahko v vsakem položaju misijonar, tudi v postelji. Ta s peresom, drugi morda z rožnim vencem.

Za zakonit samomor.

V kulturnih državah zaenkrat samomor še velja za zločin, kot umor. Ko bi se samomorivec sam ne sodil, ali ko bi se mu nakana ponesrečila, bi bil kaznovan. A že dvigajo glasove taki, ki pravijo, da je ta postava vsaj za gotove slučaje krivična in se morajo vsaj za dotične slučaje odpraviti. Tako ima neki poslanec angleškega parlamenta pripravljen predlog, naj se neozdravljivo bolnim, ki veliko trpe, postavno dovoli samomor. Ako bo ta predlog uzakonjen, bo kmalu prišel drugi na vrsto, da se takega vsaj z njegovim dovoljenjem lahko umori. Se razume, da je eno kot drugo proti peti božji zapovedi: Ne ubijaj! preko katere ne sme nobena človeška postava. Najbednejšo življenje je še vedno vredno življenja in do zadnjega bolestnega zdiha last njega, ki je Gospod življenja in nikogar drugega. Samomor ali umor je tedaj lahko zakonit po človeških postavah, nikdar in nikoli pa ne po postavi božji.

Hudičeva stran.

Tako bi po pravici lahko imenovali oglasno stran oz. strani nekaterih časopisov. Saj drugače enemu ali drugemu ni kaj posebnega očitati glede ostale vsebine. Morda je indiferentna, ali celo dobra. Na oglasnih straneh pa ne poznajo nikakih verskih in moralnih načel, ampak samo denar. Tako smo pred kratkim v nekem našem listu brezbarvne vrste brali oglas, ločenca, ki išče družice, ali v svrhu gospodinjstva, ali v svrhu poroke. V nekako opravičilo dostavlja, da je nedolžen ločenec. Kriv, ali nedolžen, nima pomena. Ločenec je in če je bil veljavno cerkveno opročen, ne more po pošteni poti iskati druge neveste. In če jo išče po časopisih, naj jo išče potom "Prosvelte" in podobnih listih, katerim je vera deveta briga, ne pa po časopisju, ki hoče biti pošteno, če že ne izrazito versko.

Onanova medalja.

Splošna ameriška Ženska zveza ima navado vsako leto eno svojih članic, ali katerokoli ženo, ki se je tekoče leto na tem ali onem polju posebno izkazala, odlikovati s posebno medaljo za zasluge. Letos je ta čast zadela proslulo Mrs. Margaret Sanger, prvoboriteljico za porodno kontrolo, oz. zadnje čase za rodni moratorij. To Onanovo odlikovanje pač dosti glasno kliče vsem poštenim ameriškim ženam, da zanje v tej organizaciji ni in ne sme biti mesta. Če pa je, ga ne sme biti v vrstah naših katoliških in sploh na verski podlagi slonečih organizacijah.

Slučaj, ki ni slučaj.

V Bad Kreuznach ob Reni je stal na nekem mostu umetniško zakrit križ, ki je bil v veliki časti. Vsak količaj veren se je odkril, ko je šel mimo. Zagrizene ateiste je pa to jezilo. Pa se neki Viljem Helm, 28 letni strasten

ateist v temni noči spravi nad križ in Križanega vrže doli. A glej slučaj, ki ni slučaj. Križani je padel na bogoskrunca in ga težko ranil. Vsega v krvi so našli pod križem. Ogorčeno pobožno ljudstvo bo križ nazaj postavilo in poslej še z večjim spoštovanjem hodilo mimo njega. Imenovani ateistični junak pa, če ozdravi, bo pa prejel zaslužen kaznen še od človeške postave. — Bog ne plačuje vedno sproti, samo včasih, dolžan pa ne ostane nič.

Dostojno bo naše govorjenje.

Tako so sklenili in se slovesno pismeno zavezali konec duhovnih vaj dijaki Villanova kolegija v Penna. Pisano potrdilo dane častne besede so obesili v svoje sobe, da jih bo vedno spominjalo, kaj so obljubili. A ne samo med štirimi stenami kolegija so sklenili se varovati vsake prostaške besede, temveč tudi zunaj, pri igranju, sploh v vsem družabnem življenju. In še v to so se zavezali, da bodo z zgledom in besedo skušali tudi pri drugih prepričati vsako nedostojno govorjenje. Lep sklep in vzvišen apostolat. Naj bi našel mnogo posnemovavcev po raznih drugih kolegijih in organizacijah, kjer zlasti ob času proste zabave marsikaka pade, ki bi je v krogih katoliških organizacij ne pričakovali in je slabo znamenje za duha dotične organizacije.

Ameriški kandidati za altar.

Kongregacija za sv. obrede, v katere področje spada proglašanje blaženih in svetnikov, izda vsakih deset let seznam onih, katerih proces je v teku. V letošnjem seznamu jih je 551. Med njimi se nahaja tudi 8 iz Amerike in Kanade. Kar žalostni, a tudi malo nevoljni smo bili, da med temi ni našega Barage. Smo pač sami krivi. Da bi bil prihodnjič že med kandidati za svetnike ne samo blažene!

Moška beseda.

Naš najboljši sociolog Rt. Rev. Ryan, rektor katonskega vseučilišča v Washingtonu, je ameriškim kapitalistom in vladi s Pavlovo odkritosrčnostjo in neustrašenostjo povedal, da se v tej gigantiski ekonomski krizi ne zavedajo svojih socialnih dolžnosti. Za to se še kolikor toliko brigajo, da bi kdo naravnost od lakote ne umrl. Spričo ameriškega blagostanja bi pač nobenemu ne bilo treba stradati in počasi umirati. Če milijoni le morajo stradati, jih imajo kapitalisti in vlada na vesti. Pet milijard dolarjev mora vlada spraviti skupaj, da preskrbi delo in jelo nezaposlimim in stradajočim. In to v svojem lastnem interesu, če noče zgubiti zupanja vase od strani podložnih.

Grenki sadovi razporok.

V Petersburgu, Fla. je nedavno zborovala Mednarodna zveza višjih policijskih organov. Ob tej priliki je znani kriminolog in bivši višji uradnik njujorškega policijskega štaba, Dr. Carleton Simon, razpravljal o temeljnih vzrokih zločinov med mladotnimi, ki se vedno bolj množe. Ugotovil je, da je eden najglavnejših vzrokov razporoka, ki je v nekaterih ameriških državah tako lahka, kot pri naših nekdanjih rokovnjačih. Če to zapustiš, pa drugo dobiš. Ločitev zakoncev je ločitev naravnih vzgojiteljev otrok. Ker sta za normalno vzgojo oba potrebna, oče in mati, je že s tem vzgoja smrtno zadeta, če bi se tudi del, pri katerem so otroci ostali, brigal zanjo, kar se pa često ne. Take družine so zibelke mladostnih zločincev in smrtne celice držav.

Od Judov odlikovan nadškof.

Ameriški Judje imajo svojo zasluzno svetinjo, s katero vsako leto odlikujejo tistega človekoljubca, ki je tekoče leto največ storil za boljše odnose med razni-

mi verami in stanovi. Letos je dotični odbor enoglasno sklenil, da to odlikovanje podeli kat. nadškofu v San Francisco, Msgr. Hanna. Odlikovanje mu je bilo med izbranimi ceremonielom izročeno. Vsi odlični govorniki raznih verski so povdarjali splošno znane mirroljubne lastnosti odlikovanca, s katerimi je že marsikako nasprotje med stanovi in verami ublažil, ne da bi količkaj popustil od svojih verskih načel, katerih čuvar mora biti kot višji pastir svoje cerkve. Zakaj bi taka sprava ne bila možna? Če ne na drugi, vsaj na splošno človeški podlagi se lahko skupaj najdemo in bratsko sežemo v roke.

Kako Bog snubi duše.

Oboževana pariška igralka, Miss Suzana Delorme, je zapustila gledališki oder in postala dominikanka. Pa še kako na izredni način! Zadnjo zimsko sezono je imela vlogo v samostanu vzgojenega dekleta. Ko je ta stopila v svet, se kar ni mogla znajti v njem. Neprestano domotožje po samostanu in njegovem blaženem življenju jo je mučilo. Miss Delorme se je tako vživela v dano ji vlogo, da solze domotožja onega dekleta po samostanu niso bile le hlinjene, ampak prave solze, ki jih je iztisnila praznina srca in hrepenenje po božjem miru. Po končani gledališki sezoni je odpovedala nadaljne nastope v gledališču in šla v samostan.

Matt Talbot — blažen.

Proces za beatifikacijo irskega delavca Matt Talbota, ki je 7 jun. 1925. v Dublinu na potu v cerkev umrl, se je že pričel. Kakor znano, je on potem, ko se je s potov strastnega alkoholika obrnil k Bogu, silno strogo živel. Zavrnil je priliko dobre ženitve, ki mu je obetala brezskrbno življenje, da bi lažje samo za Boga živel. Podnevi je trdo delal in si služil vsakdanji kruh. Velik del noči je pa premolil. Spal je na pregrnje-

nih deskah s štorom pod glavo. Na telesu je nosil verige, ki so se mu zajedale v meso. Ta pokorila so odkrili na njem šele po smrti. Na zunaj ni bilo opaziti na njem nič kaj izrednega. Seve pravi biseri se ne pobirajo po cestah.

Lincolnova "prerokba".

Ob priliki obiska italijanskega zunanjega ministra Grandija v Washingtonu, je došlo iz Italije poročilo, da so tam izsledili in objavili neko značilno Lincolnovo pismo. Pisano je bilo l. 1853. Macedoniji Melloni, jako izobraženi italijanski ženi. V njem gleda Lincoln prošlost in v bodočnost Rima, V prošlosti mu je oče svetovne kulture, katerega dolžniki smo vsi. V bodočnosti vidi v njem glavno mesto Združenih držav Evrope. Ni pa povsem jasno iz pisma, ali je imel pred očmi paganski ali krščanski Rim. Če samo paganski, je vsaj glede njegove bodočnosti slabo prerokoval. Po žilah sedanjih Italijanov ne polje več čista rimljanska kri. Zato pri njih tudi zastonj iščemo vrlin starih Rimljanov po katerih so domala pol sveta spravili pod peruti svojega orla. Če bo Rim res kedaj glavno mesto Združenih držav Evrope, bo le kot krščanski Rim. To pa šele na razvalinah sedanje nekrščanske Evrope, pod katerimi bo počival seveda tudi fašizem s svojo krščansko masko.

Znamenit frančiškan.

Albanski frančiškan P. Georg Fišta ni le največji pesnik svojega naroda ampak tudi njegov največji preporoditelj in voditelj. To mu je narod nedavno enodušno z velikimi slavnostmi priznal. Ko je šlo na pariški mirovni konferenci za neodvisnost Albanije,

ga je poslal tja, da zastopa to njegovo pravdo. Bistveno je pripomogel k njeni zmagi. Za plačilo je postal podpredsednik prvega parlamenta neodvisne domovine. A njegovo glavno delo je je prosvetno. Svojemu narodu je dal skupni književni jezik. Dolej je bilo toliko jezikovnih narečij, kolikor rodov. Vladajoči književni jezik je bila nekaka mešanica vseh mogočih narečij. Pisava pa neka krajevno prikrojena turščina. Njemu je vspelo ustvariti enotni književni jezik z izločitvijo turškega alfabeta in vpeljavo latinice. Kaj tacega je zmoget le on s svojim nadkrilujočim vplivom in populariteto.

Vračajo se

Izpod Himalaje poročajo, da se je v prezbiterijanskem misijonu države Sikkim začelo pravo gibanje za prestop v katoliško cerkev. Zgled so dali trije pastormisijonarji, oče in dva sinova. Najprej se je odločil za ta korak starejši sin, Rev. Mr. Sitting. Sledil mu je njegov mlajši brat tudi pastor. Njima se je pridružila cela družina Mr. Yen Sigha. Končno je sledil še oče obeh pastorjev, sam bivši pastor, ki se zdaj pripravlja na prestop. Pastirjem žele slediti tudi mnoge ovce. Natančnejši vzroki tega gibanja zaenkrat niso znani. A se bržkone ne motimo, če pravimo, da je je izzval vpliv tamkajšnjih katoliških misijonarjev. Gotovo nam bodo naši slovenski misijonarji izpod Himalaje, jezuitje, kaj poročali o tem.

Osramočeni bogošturmarji.

V švicarskem zveznem kantonu Tessin, kjer prevladujejo Italijani, je razne bogošturmarje že dolgo bodlo, da se vsi kantonski odloki začenjajo: z besedami:

V imenu Boga. . . To je bila častljiva navada iz davne preteklosti. Toliko časa so dregali, dokler ni bilo postavno sklenjeno, naj se te besede nadomeste z: V imenu republike. Konservativni verski elementi jim pa niso privoščili, da bi se dolgo veselili svoje zmage. Poslužili so se postavno zajamčene pravice s plebiscitom odločiti v imenu koga naj se kantonski odloki razglašajo. In narod je potom plebiscita odločil, da naj ostane pri starem. Ni to kdo ve kaka zmaga v prid vere. A to nam dokazuje, kaj veren narod lahko doseže, če je solidaren v obrambi svojih pravic in ne brezpraven.

Mehika praznuje.

Prav te dni praznuje Mehika 400 letnico, kar se je Marija prikazala v Guadalupe, kjer je zdaj največja mehiška božja pot. Za to priliko so ogromno baziliko, polno dragocenih umetnin, popolnoma prenovili. Slovesnosti jubileja so se pričele 1. dec. in so trajale do 12., dneva Marijinega prikazanja. Stotisoči so se jih je udeleževali. Računajo, da bo celo jubilejno leto romalo tja kaka dva milijona Marijinih častivcev, domačih in tujih. Seveda veselje romarjev ne bo moglo biti popolno, dokler so take razmere. Cerkev je še vedno pregnanjana. Kulturnobojne postave so še v veljavi. Prav za to priliko je notranji minister Tellez, v smislu postave, ki izključuje duhovnike tuje narodnosti, izdal naredbo, da smejo ti le kot turisti romati v Guadalupe in pod pogojem, da ne bodo izvrševali nikakih verskih obredov. Naj bi molitev pobožnih romarjev izprosila od narodne patrone guadalupske Gospe skorajšnji verski mir.

Our Youth

Editor: Rev. Edward Gabrenya, O.F.M.

NEW YEAR

Fr. Leonard.

Grey clouds hang low,
 No stars their light bestow;
 A lonely man with beard and locks like snow,
 Slow, trudgingly upon the road does go—
 A sad, tired, burdened Old Year.

Blue sky all high,
 Bright stars their glow outcry;
 A lonely youth with garb bright blue and eye,
 Swiftly, spirit-like, he the road does shy—
 A glad, light, beaming New Year.

NEW YEAR.

Fr. Leonard

Hear those shrill whistles and ringing of bells! Hearken to the clamorous shouting of joyous outcries which are accompanied by loud and full blasts of horns! What does it all mean? Two words tell all: "NEW YEAR." Those whistles, bells and general clamor are but the "Japanesian" tolling of the knell of the Old Year, whose brief existence is now about to slip into the ever moving time of eternity. At the same time this outbreak of felicity connotes the wild celebration of clamor with song and cheer upon the arrival of the "NEW YEAR."

OLD YEAR! Bells and horns have tolled its knell! We stood cheering and singing to the NEW while the OLD was slowly dying, dying. Well did we recall ITS advent! Our sighs were many and deep having been grounded from within us by the dark and gloomy clouds which accompanied its dawning birth. Yet, as we gazed over our dolorous path of days of 1931 we had to admit to ourselves that the anniversary of that last bleak December day, which covered with veiling mists the many joys and precious gifts which the OLD YEAR held within its timed bosom.

Yes we paused in our welcome of the New and in that moment, with falshlike celerity the expiring year's activity vividly passed before our minds. What countless true and sincere friends it has brought us! What bright and fond hopes had it not placed within our then dejected hearts! It was with the golden

minutes of the dying year that we have reached the goal of honorable ambitions, with its precious hours received the many bounties which lessened our trials, with its saturnian days and months scaled the walls of troublesome stepping-stones and reached the heights above.

But now with a hurried, short farewell we let fall from our grasp the cold hand of the Old Year and rush with gladdened lightness to greet in confident clasp the warm, slow entwining hand of the New Year. Shall it be replete with little joys and trials? Or has it in store for us, grief and sorrow? Does it hold reposed in its measured length the success of the past year's fickle goal? Who knows, perhaps behind the murky clouds of doubt there harbor the splendor of brought hopes, the golden ray of purpose to effect, and also perchance the zeal to continue well the ambitious fibed during the last moments of the Old Year.

But whatever the dubious mass does hold, be it fortune, good or ill, remember that God alone does mete to everyone his share. So let us merrily with hearts all light, free from the dimming cares and burdens of the year gone by, welcome the bright NEW YEAR. Be up and with shining hopes and projects grand, look to the end upon the NEW YEAR'S horizon far and see to it that one year later at this date finds you not once again bemoaning blasted hopes or repeating the same trite song: Next year! Next year!

* * *

Appearances are sometimes deceptive. Even the girl with a rosebud mouth may give you a withering smile.

* * *

Religion that does not walk in the street and the home resides in the Church in vain.—John Sant.

The days are ever divine. They come and go like muffled and veiled figures; but they say nothing; and if we do not use the gifts they bring they carry them as silently away.—Emerson.

* * *

True sympathy always purifies.—F. A. Noble.

JUST JOHNNY

It was a cold crisp evening in mid November when John Baum, an esteemed expert accountant, nimbly stepped from the office of the Stokes Machine Company and wended his way homewards with a brisk gait . . . Gradually a gentle, low chill wind began to blow, moaning and sighing as if it felt the depressing pall of the heavens as it deepened. The crystallised snowflakes shimmered as they flitted past the lamps at the corners of the streets, and the lights flickered. Occasionally a snow-decked limousine swished by, disappeared in the distant darkness, and then all was stillness again.

the cathedral from whose lofty latticed tower had come those clear reechoing tones of the Angelus bell. John paused a while, then ascending the steps was soon resting a silent while in that awful reverential stillness in the presence of his God. Slowly his tired fingers circled the endless chain as he told his blessed beads. For a while his tired eyes rest upon a magnificent image of the Blessed Virgin illumined by the cheery flickerings of the vigil lights. But those thick lashed eyelids, so heavy and so red, are drooping; now they cease to droop, they are at rest. And now he is kneeling as an innocent little

LOOKS IMPOSSIBLE

PLACE FIVE MATCHES ON A PLATE
ASK FIVE PEOPLE TO EACH TAKE A MATCH YET LEAVE ONE ON THE PLATE

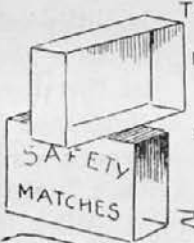
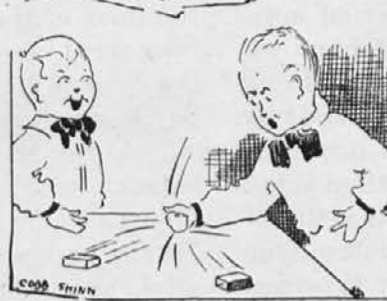
The Solution
THE LAST PERSON TO PICK UP A MATCH TAKES PLATE AND ALL

TRIAL OF STRENGTH

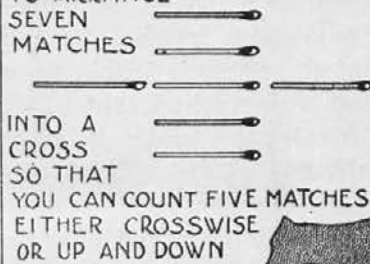

WITH A DOWNWARD BLOW OF THE FIST TRY TO CRUSH A MATCH BOX PLACED IN THIS POSITION

TO KEEP THEM GUESSING

ASK SOMEONE TO ARRANGE SEVEN MATCHES INTO A CROSS SO THAT YOU CAN COUNT FIVE MATCHES EITHER CROSSWISE OR UP AND DOWN

The Solution

During one of these intervals of calm, the young man on a sudden stood still, while the clear vibrant summons of the pealing Angelus bell came to him upon the swelling undulating breezes—the resonances in their solemnity harmonizing with the seeming reverential silence rather than a disturbance of it. As the last sound swelled and then died out into the silent darkness John resumed his weary homeward plodding; for his steps now faltering became slower and heavier as the weight and turmoil of a troubled brain must be sustained—a brain beset with thoughts of the wearisome hours of toil and trial that the day had brought.

child at the knee of his beloved mother. Oh! how those large bright baby eyes refresh her maternal bosom, whilst, in sweet and gentle whisperings, she teaches her baby boy to lisp "Ave Maria." She calls him John because he truly is to her God's gracious gift. "Good night, Mama!" And then he slowly climbs the stairs to rest his tiny limbs and curly head in a snow downy bed . . .whilst angels attend.

Shortly, he found himself passing in front of a massive edifice of blocked white marble. It was

Nearly three years of sunny childhood have passed. Little Johnny is grown to boyhood.

"Come, my little Johnny," said his good mother one day, "We must go to buy a gift for Daddy, for today is his birthday."

So off the shoppers went to procure a dandy box of fine imported Havanas.

As they left the cigar store and were passing along the sidewalks Johnny said to his mother: "When I'm a man like Daddy, Mama, I think I'll smoke cigars, too; because Daddy never smokes cigarettes, and he knows what's worth while." His dear mother smiled.

When they had come to a fruit stand Mrs. Baum accidentally bumped a basket of fancy fruit which fell ruined upon the sidewalk. The poor woman felt abashed.

"Hey, what yer doing there, can't yer look where yer going?" yelled the angry fruitdealer as he hastened from his stand.

These rough words fell with a crash upon the youngster's ears and he hollered aloud at that mean ugly man: "Say, don't you get so fresh and yell at my mama that way. I feel like calling a cop and having you locked up."

"Hush!" whispered his mother.

A policeman passing by inquired why a cop was wanted. "Who's lookin for a cop?" he asked. And when Johnny had told him of the boldness of the fruitdealer, he said: "Yer oughta be ashamed o' yerself, ya coward. Next time, Cohen, I'll run yer in, see?"

To hide his deserved chagrin the enraged Hebrew hastened back behind the fruitstand.

About three weeks later, one bright sunshiny day about noontide, when all nature seemed lulled to sleep by an enchanting stillness, little Johnny was running at full speed across broad streets and over the round white cobble stones, when suddenly, swerving swiftly from the broad vehicled boulevard into a shady avenue, he collided with a thud into a strutting fat policeman, and with a force that threatened to displace each and every brass button from his coat of blue. It was Mike Clancy, the same policeman whose warning a few weeks ago had thrust the Hebrew Cohen back into his dugout behind the fruitstand.

"Whats yer hurry, my little man?"

"O!— ah— 'xcuse me mister, b—but I must fetch Daddy quick! Mama fell from a ladder and s—she," he sobbed, "must be d—dead. She won't speak to me."

"Where's your Daddy?"

"At Stokes' Shop."

"Come, then!" With these words the kind gentle policeman took the little fellow up into his arms, hurried towards his motorcycle, straddled the seat and sped away towards Stokes' Shop.

As the speeding cycle was approaching the factory the noonday whistle was shrieking its piercing blast. The large bright eyes of the child were

steadily fixed upon the ponderous ironbound gates of the shop yard.

"There he is!" he cried, as the massive portals swung on their squeaking hinges, and a host of workmen, representative of every clime and country under the solar radiance, issued from the yard. "There's Daddy! Ho! Daddy!" he called as he placed his little curved hands about his mouth.

"What's up?" inquired the father cheerfully, smiling at the sight of the big policeman juggling the little fellow with one hand as he steadied his motorcycle with the other. But his smiling countenance soon became grave, indeed very grave as the anxious little fellow related how Mama was putting up the curtains in the parlor, when suddenly the curtain fell from her hands and she tumbled down upon the carpeted floor and then would not speak to him when he shook her and would not even open her eyes.

"Better hurry, Charlie," said the kind policeman, "Just jump on the back saddle there and I'll run you home."

Meanwhile a thoughtful neighbor who had seen the little boy bolt from the house and dash down the street hastened over to the Baum dwelling. Seeing the prostrated form upon the floor she hastily telephoned for the doctor who pronounced the occurrence an apoplectic stroke. "It might mean death," said he.

Mike Clancy, after leaving his passengers at the door of their home sat a while upon his throbbing steed of steel until he had dried from his brow the drop of perspiration which glistened there. Then he chugged away back to his post.

A few minutes after his departure the ambulance, whirling around the corner rolled up alongside the Baum residence. Both the father and little Johnny accompanied the stricken woman to the hospital, and soon were sitting nervously beside the bedstead in feverish expectation of what would come to pass. A silent hour passed, another and another dragged slowly by.

"Mr. Baum," came word from an attendant nurse, "there's a telephone call for you."

Reluctantly the troubled parent left little Johnny alone at the bedside and tip-toed noiselessly through the white doorway.

A few minutes after he had gone the mother stirred a bit, then very slowly her thick lashed eyelids lifted. Once more those fair blue eyes now so God's giving. "Mama!" whispered the startled child, beginning to rejoice. "Mama!" he whispered again, climbing as he did upon the bed to stare into those lustrous eyes with lovelight shining. The Mother seemed to understand a moment, then smiled sweetly and tenderly as her eyes met his—

only one soft breathing, half a gasp and was over. Her noble spirit had fled.

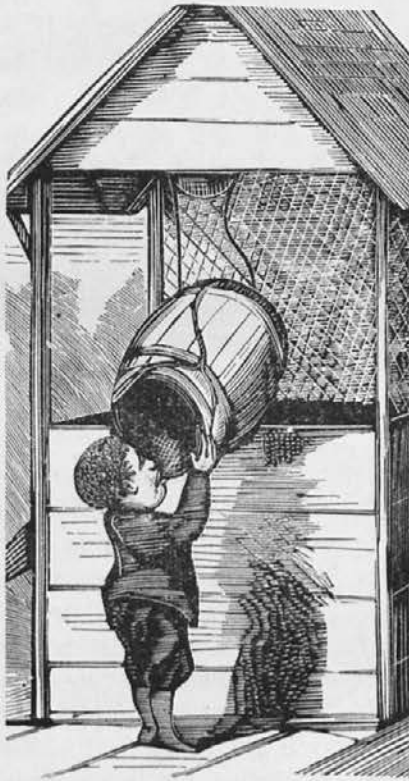
Many years of mingled joy and sorrow have passed. Johnny is now grown to manhood. He is slowly walking over the snowbound paths of the cathedral church yard. With soft steady tread he wends his way, lest by irreverent tread he disturb the awful stillness that envelops this City of God's dead. Among the neatly mounded graves he passes, as the bright moonbeams silver their flaky coverlets of driven snow. Now he stops before one cross chested grave, removes his hat, and with bowed head whisper softly, softer than the motion of the wings

of angels who listen.

"Dong!.....dong!....."

"What's that? cried the young man starting at the sound of the ponderous bell sounding the hour of seven. "Why!" he exclaimed, "here I have been dreaming nearly an hour. Oh! what a dream!"

Then he noticed the soft gleam from the ruddy altar light, that faithful guardian of the quiet hours when the weary world is sleeping its toil away, illuminating the little golden door of the tabernacle. "O Jesus!" he pleaded, "grant her eternal rest. And bless my good father, too. Surely he is anxiously awaiting me. Good night, dear Jesus, good night."

What's in a Name

Clarence—"May I call you by your first name?"

Valentina—"By your last name, if you wish."

* * *

A well known lawyer was always lecturing his office boy, whether he needed it or not.

One day he chanced to hear the following conversation between the boy and one employed nebt dorr.

"How much does he pay you?" asked the latter.

"I get \$2,000 a year," replied the lawyer's boy, "\$10 a week and the rest in legal advice."

* * *

Keeping It Dark

He: If I turned out the light and kissed you, what would you say?

She: I should never want to see your face again.

* * *

None, Indeed

No bachelor ever realizes how important man can feel when the wife says, "Be quiet, children; your father is talking!"

* * *

Master (to new boy): How old are you?

New Boy: Ten, sir.

Master: And when were you ten?

New Boy (brightly): On my last birthday, sir!

* * *

"I cannot see what line the modern girl is trying to take up," says a writer. The Masculine, I should think.

DEVOTION TO THE BLESSED VIRGIN MARY.

The birth of the Blessed Virgin Mary announced joy and the near approach of salvation to the world lost in darkness. Mary was brought into the world not like us, infected with the loathsome contagion of sin, but pure, holy, beautiful and glorious, adorned with all the most precious graces which became Her who was chosen to be the Mother of God. She is the fountain from which all graces are poured forth on the world like a spring of living water. Everyone ought to have a profound devotion to the Blessed Virgin. We should earnestly ask Her to help us in all our undertakings and difficulties. We should ever implore Her assistance being assured, says St. Bernard, "that we are thereby entering into the designs of Him whose will it is that all should come to us thru Mary." It is Mary, our Mother, who bears to the Throne of God's mercy

the humble supplications of Her children. God has created nothing in this world to be compared to Her in kindness, in pure and sweet affection, in devotion, and in the sublime heroism of heart. There are numerous prayers, meditations and ejaculations consecrated to the Mother of God, that abound in devout praises and pious solicitations. The supplications of the Litany of Mary present in their harmonious combination a complete epitome of all that could be said in love and reverence to the Blessed Virgin. Many miracles and wonders have been performed through devotion to Mary. If we have recourse to Her in all our trials and temptations, she will help to promote both our temporal and eternal happiness, and She will give us a portion of that eternal reward which She never fails to confer on those who love and honor Her.

OBČNI ZBOR BARAGOVE ZVEZE.

(Nadaljevanje s 15. strani.)

Slučajnosti.

Pater Hugo Bren je sprožil misel, da bi bilo dobro zainteresirati ves ameriški episkopat za Baragovo kanonizacijo, saj z Baragom bo odlikovan eden njihovih kolegov. Baraga je bil škof, gotovo bi se vsi škofje zavzeli zanj. Saj bi bil s tem ves episkopat počaščen.

Mrs. Kogovshek je pozdravila navzoče v imenu svojega društva. Imenovana je rojakinja iz Clevelanda. Mr. Mladich pozdravi zbor v imenu velike Mohorjeve družbe in želi Baragovi stvari uspeha. Father Gladek izroči pozdrave v svojem imenu, v imenu svojih društev, svoje fare in v imenu Fathra Potočnika iz Milwaukee, ki se ni mogel zbora udeležiti. Father Butala pozdravi navzoče v imenu Waukeganske naselbine. Mrs. Erjavec iz Jolieta pozdravi zbor v imenu Ženske Zveze. Father Judnich iz Gary častita BZ. na lepem in vzvišenem delu. Govore še Mr. Horvath v imenu društva sv. Ci-

mila. G. Stonich v imenu Družbe sv. Družine v Jolietu, Mr. Fajfar v imenu dr. Holy Name v Chikagu.

Father Plevnik predlaga, naj se popravi v pravih ona točka, ki govori, da se sprejmejo v Zvezo samo društva. Tudi posamezniki naj bi imeli dostop. Članarina naj bo prostovoljna. In še predlaga, da se vse slovenske monsinjore imenuje za častne predsednike Zveze. Z navdušenjem sprejeto.

Mr. John Jerich predlaga, naj bi dali vsakemu članu diplomo. G. Zalar predlaga, naj bi se samo posameznim članom dali listki, kakor je bilo predlagano po p. Odilu. Listki naj bi imeli še kratko rubriko z imenom dotičnega, ki bo sprejet v Zvezo in hoče na duhovni način delati za Baragovo stvar. Sprejeto.

Mr. Grdina se vsem zahvali za dobre misli in predloge in ponovno navduši vse navzoče za delo Baragove Zveze.

Volitve novega odbora.

Po soglasnem pritrjevanju so bili izvoljeni v novi odbor sledeči. Za predsednika: Rev. John Plevnik; za podpredsednika: Anton Grdina in Jožef Gregorich; za tajnika: Rev. Bernard Ambrožich in Joe Kobal; za blagajnika George Stonich in John Jerich; za zgodovinski odsek: Rev. Hugo Bren, O.F.M., Joseph Gregorich, ki naj pridobita še druge, ki jih sama smatrata za merodajne; za zapisnikar-

ja: Rev. Alexander Urankar; za nadzornike: Mrs. Erjavec, Rev. Butala, John Gottlieb in Mrs. Kogovshek; za propagandni odsek: Mrs. Kobal, Mrs. Blaes, Mrs. Račič.

Po volitvi je bil dnevni red izčrpan. Mr. Gospodarich predlaga, da izrečemo zaupnico staremu odboru. Zatem je novi predsednik Zveze, Rev. John Plevnik zaključil zborovanje z molitvijo.

GLASOVI
od
Marje Pomagaj
P. Salezij

Veselo novo leto vsem, ki berejo ta-le kotichek. S tem srčnim voščilom pričujem lemontsko kroniko za januarско številko.

Kaj je pri nas novega?

Posebna novica je, da nas je med tem obiskal sneg in nam pobelil našo farmo. Drugi dan po snežnobelem prazniku Brezmadežne nas je presenetil. Ko smo zjutraj vstali je bilo vse belo in še je naletavalo. Vendar sneg zaenkrat ni imel trajnejšega obstanka. Čez par dni ga je odnesel in spral dež. Danes, ko to pišem, že ni več sledu o njem.

*

Tisti dan, ko je padel sneg, smo imeli poseben praznik v naši hiši. Praznovali smo petdesetletnico Fathra Hugona. Seveda Father Hugo ni vedel, kaj se kuha okoli njega. Samo malo je moral zaslutiti, ker so od dveh strani bili preveč odkritosrčni. Glavno smo vseeno dosegli. Izrabili smo v svoj namen dan, ki je bil določen za mesečno konferenco, na katero prihajajo naši patri iz bližine. To pot so se je udeležili v večjem številu ko ponavadi. Samo New York in Johnstown nista bila zastopana — a sta zato poslala pismo voščilo.

*

S Fathrom Hugonom je bila v zvezi olupšava "grote" kakor sem poročal zadnjič. Dodati moram, da je tudi olupšava pokopališča bila pod njegovim nadzorstvom. Oskrbel je lepe ciprese, ki jih je dal nasaditi okoli pokopališča in na obeh straneh ob potu, ki vodi na pokopališče. Father Hugo bi

zelo rad videl, ko bi se kdo žrtvoval in preskrbel "korpus" za glavni križ na pokopališču. Ako bi bil kdo tako darežljiv, naj nam sporoči. Prav lepo se priporočamo. (Za naše ciprese sta se veliko trudila dva La Sallčana, za kar jima bodi tukaj izrečena posebna hvala.)

*

Naš Father Benvenut Winkler je za Brezmadežno vodil štiridesetno pobožnost v Waukeganu. Povedal je, da se je je udeležilo zelo lepo število ljudstva. — Pred božičnimi prazniki je obiskal Slovence in Hrvate v Summitu in Brookfieldu Father John ter jim dal priložnost, da so opravili sv. spoved v domačem jeziku. Svoj čas so nas vabili tudi v Bradley, sedaj si pa menda kako drugače pomagajo.

Naše sestre na gričku Asizij.

Pravzaprav oskrbujemo dvojne sestre, poljske in slovenske. Če stojimo obrnjeni kakor je obrnjen glavni oltar v naši cerkvi, imamo poljske sestre na levi, slovenske pa na desni. Obojne sestre nameravajo drugo leto zidati. Hočejo nas prekositi ali nam dati korajžo. Naj jim Gospod da svoj blagoslov. Upamo, da bomo tudi mi prej ali slej prišli za njimi.

S slovenskimi sestrami smo nekoliko bolj v sorodu kakor s poljskimi. To se razume. Včasih nas povabijo na kako prireditev. Svoje gojenke naučijo slovenskih igeic in pesmi. Tisti, ki jih pridejo poslušat, jim dajo korajžo in priznanje. Letos so nas dvakrat povabile: Na Zahvalni dan in za

Miklavža. Obakrat so se gojenke prav dobro odrezale. Vendar mislim, da so bile prvič bolj vesele ko drugič, zakaj prvič — na Zahvalni dan — se je nabralo precej ljudi od vseh strani. Drugič pa jih je bilo malo. Povem vam, da je vsakemu lahko v dno srca žal, ker ga ni bilo. Miklavž ni obdaroval samo otrok, ampak je tudi odraslim delil lepa darila. Nič ni zahteval molitvic in tudi parklji niso prav nič nagajali.

Nekaj o samostano in redovniškem stanu.

Dobro bo, da o tej reči enkrat malo premišljujemo. Nič zato, če je ravno Novo leto v pratiki. Tudi nikar ne mislite, da sem se ob duhovnih vajah naučil premišljevat in vam hočem sedaj dati premišljevanje za domačo nalogo. Stvar je zelo resna in zasluži globljega prevdarka.

Nedavno ste slišali in brali, da preganjajo redovnike v Španiji in da so zoper jezuite izdali odlok izгона. Taka je že stara navada, da pridejo najprej na vrsto redovniki tam, kjer začnejo preganjati cerkev. Redovniki so jim najbolj napoti. Kaj mislite, zakaj? Sv. Cerkev je sama ponosna na svoje redove in jih je obdarovala z različnimi privilegiji. So nekaka država v državi ali bolje cerkev v cerkvi, ker so izvzeti — če so pravi redovi — iz škofovske jurisdikcije. Kar nasprotnike sv. Cerkve boli je ravno vse tisto, zaradi česar je sv. Cerkev ponosna na redove, namreč odločno in poklicno življenje po svetem evangeliju. Redovi ne

spolnjujejo samo splošne božje in cerkvene zapovedi, ampak so se z obljubami zavezali živeti po treh evangelijskih svetih, t. j. v uboštvu, pokorščini in čistosti. Ravno v tem trojem je popolnejše krščanstvo, ki pa je seveda v kričečem nasprotstvu s svetom in njegovimi ideali. Ali mislite, da svet mara za uboštvu? Ali mislite, da socialisti zato pridigajo svoj socializem, da bi ves svet odrešili s serafinskim uboštvom? Ne in zopet ne! Če bi vsi tisti, ki se sedaj potegujejo za socializem čez noč postali milijonarji, bi takoj obrnili hrbet socializmu in svojim rdečim bratcem. Glavno, kar marsikatero žene, je nevoščljivost. Kakor hitro pridejo sami h koritu, se umirijo in pozabijo na proletarijat in socialistično pravdo. Zgledov za to nudi dovolj tudi najnovejša zgodovina.

In dalje. Ali je na svetu simpatična pokorščina? Vse drugo prejško to. Svet hoče svobode in svobodnega razmaha. Hoče, da si po svoji volji uravnava življenje. Zakaj bi pa tudi bil komu pokoren? Ali je kdo drug bolj pаметen kakor sem jaz? Saj je ravno tako človek. Morebiti še slabši in bolj nepopoln. Čemu bi mi torej ukazoval? Vem se sam voditi. Nisem kaka neumna ovca ali nerodna krava, ki rabita pastirja. Jaz hočem sam naprej, magari zdrknem v prepad. Saj sem sam svoj gospodar. No, ali ni tako govorjenje sveta?

In slednjič. Čistost. Mislim, da je tudi ta precej tuja svetu in njegovim idealom. Premnogi so celo tako daleč zabredli, da se jim čistost zdi sploh nemogoča in da so grehi zoper njo prav naravni in brez zadolženja pred Bogom, če tega že priznavajo. Mnogo je tudi takih, ki iz dna srca sovražijo redovnike največ radi obljube čistosti.

Že radi tega, ker se redovniki zavežejo spolnjevati tri redovne

obljube, vršijo kulturno delo neprecenljive vrednosti. Kdor ni udarjen s popolno slepoto, mora to videti. Ali ni serafinsko uboštvu z uboštvom v duhu uspešno sredstvo zoper nervozno drvenje sveta za bogastvom in premoženju? Kaj pomaga pridigati enakost in siromaštvo, ako ni lepih zgledov. In redovnik se radi Boga odreče vsakemu osebnemu premoženju in tudi pravici do njega. Vse, kar dobi gre v skupnost in po skupnosti za namen, kateremu služi njegov red. — In samostanska pokorščina, ali ni najboljša medicina proti pogubonosnemu valu anarhistov in proti vsem tistim, ki nočejo priznavati nobene avtoritete več? — In sv. čistost. Ali ni ta, ki ima še varno zavetje za samostanskimi zidovi, v največjo tolažbo in zadoščenje tistim blagim dušam v svetu, ki se jim gabi mlakuža nečistega greha in so se ohranili neomadeževane pred mamili sveta?

Ker so se redovniki zavezali s tremi obljubami, so z njimi pokazali svoj smisel za žrtve in samopremagovanje. Ni cilj tvojega življenja v vsem ustreči svojemu nagnjenju, treba je, da znaš premagati sebe in svoja čutila. Tudi če bi ne bil kristjan, bi te življenjska skušnja polagoma, po bridkih razočaranjih, privedla do tega spoznanja. Morda že iz skušnje veš, da je v resnici srečen le tisti človek, ki se zna premagovati in je pripravljen na žrtve. Kdor tega ne zna, ne bo našel miru, pa naj ga išče po zemlji in vseh svetovih v vesoljstvu.

Redovnike je ravno smisel za žrtve usposobila za popolno službo božjo. Pri tem, da so pripravljene se premagovati, zamorejo gojiti tudi druge krščanske čednosti in so zraven tega še v tem prekoristni zgled svetu. V svetu se redko goji čednost v pravem pomenu besede in v vsej polnosti. Samostani so poklicani k temu, da so kakor mesto na gori, vzvi-

šeni nad svetom in dajejo z junaškimi dejanji ljubezni pogum in korajžo dobrim ljudem v svetu. Saj imajo ljudje v svetu še vedno posebno zaupanje v redovnike in se jim priporočajo v molitev. Vedo, da so sami prepreženi s svetnimi skrbmi, pa si mislijo, naj nametso nas in za nas molijo, ki so se odrekli svetu in žive po samostanih. Tudi se presrečni, če je član njihove družine v samostanu in si mislijo: bo že on za nas molil in nam izprosil srečo v tem in onem življenju.

Zraven tega, da gojijo redovniki čednosti in molijo za ljudi v svetu, pa večkrat vršijo še razna druga dela telesnega in duhovnega usmiljenja. Kaj vse storijo za blagor bližnjega sestre po bolnišnicah, učitelji in učiteljice pošolah in tako dalje. Vendar je vse telesno delo usmiljenja vedno zadosti vidno, zato mi zanj ni treba daljšega razpravljanja. Pa tudi duhovno delo usmiljenja je dostikrat dovolj vidno, da ni potrebno, o njem pripovedovati. Koliko ljudi je potolaženih zapustilo samostansko porto, koliko jih je dobilo leka za svojo duševno bol v spovednicah, koliko so jih menihi pripeljali na pravo pot in jih rešili večne pogube.

Poleg vsega tega so se redovniki tudi vedno uveljavljali na raznih poljih znanosti, umetnosti itd. Ko bi hotel samo to naštet, bi moral napisati mnogo debelih knjig.

Jasno je po vsem tem, da redovniki vršijo veliko kulturno nalogo in da to vedo in razumejo tudi tisti, ki sicer nočejo redovnikov. Če so pošteni in odkriti, bodo povedali, da je glavni vzrok njihovega sovraštva in nasprotstva v čednostnem življenju, za katerega so se redovniki zavezali. Če bi le-ti živeli svetu in njihovega nagnjenju, bi jih nikdo ne sovražil in napadal. Ker pa je njihovo življenje in zvanje vzvišeno nad vsakdanjost in ker s svo-

jo ekzistenco in s svojim pojavom neprestano pridigajo o življenju po smrti in o odgovornosti pred Bogom, zato so prvi, ki jih zade-

ne preganjanje. Vi, ki ste naši in še pošteni, zavedajte se tega in pripovedujte o tem drugim, ki tega nočejo več umeti.

Nam redovnikom pa daj, o Gospod, da bi živeli tako, kakor zahteva od nas naš sveti poklic in naše redovne obljube!

Zahvale, darovi in drugo.

Za sv. maše so darovali:

J. Drasler \$1, L. Raddell \$2, M. Grum \$3, M. Seider \$1, F. Tomse \$5, A. Skedven \$2, F. Skadel \$2, K. Skalla \$1, J. Jančar \$2, Mrs. Pelko \$1, H. Gerčar \$2, F. Kavternik \$1, I. Trunkle \$1, B. Paulich \$1, J. Cimperman \$2, A. Blakard \$2, A. Zagorc \$2, T. Sadowski \$1, C. Verna \$1, M. Hrastar \$2.50, B. Gerzin \$1, M. Saba \$1, K. Hebein \$1, J. Stariha 1, M. Vranchar \$2, J. in J. Tomasetig \$14.00, M. Dragovan \$1, A. Banks \$3, M. Pavlešič \$6, M. Žervnink \$1, M. Tomazič \$, F. Bersnik \$3.50, M. Zore \$1.50, B. Težak \$1, M. Dolinšek \$1, M. Simeuc \$1, H. Zore \$1, A. Andrejasich \$4, F. Milost \$2, M. Polajnar \$1.

F. Clemens \$1, M. Plute \$1, P. Kopitz \$1, N. N. \$1, M. Kostelec \$1, Mrs. Bošnik \$1, J. Meglen \$1.50, N. N. \$1, M. Bratina \$1.75, Anna Regan \$1, M. Braddock \$2, Mrs. Hren \$1, I. Režek \$1.50, A. Kostelic \$12, C. Dolenshak \$2, F. Nose \$, K. Vukonich \$3, A. Zugich \$1, A. Rom \$3, J. Kuhel \$2, J. Barbič \$1, A. Banks \$2.50, P. Skofitz \$1, C. Hladnik \$5, J. Brezic \$2, A. Steppe \$1, Mr. Zabukovec \$1, M. Gregorich \$1, A. Svirgel \$1, A. Edlinger \$1, M. Stermole \$2, I. Hočevnar \$1, K. Milost \$4, J. Hočevnar \$1, M. Zupec \$2, Mrs. Laurich \$5, J. Jenko \$2, Mrs. Besovscheck \$1, M. Božičovič \$2, J. Smareker \$4, C. Machack \$3, H. Kushlan \$1, C. Smith \$1, R. Vicic \$3, J. Meglen \$2.50, F. S. \$2, A. Vinsec \$1, J. Simonic \$5, J. Zelko \$1, A. Sla-

bodnik \$1, M. Barovčar \$1, per J. J. Oman \$, \$3, \$4, M. Delak \$1, F. Sikošek \$2, A. Banks \$3, M. Davjak \$1, A. Slapničar \$1, A. Stepanich \$5, A. Bogolin \$3, H. Zore \$1, po P. Hugo \$3, A. Muha \$1.50, M. Nratnick \$2, A. Zidar \$1, M. Grum \$1, J. Klepac \$1, M. Sinkovic \$1, J. Glivar \$2, J. Cersek \$1, J. Mihelich \$10, F. McKanica \$1, F. Parks \$5, L. Darovec \$3, V. aCtterina \$1, B. Malnar \$2, A. Zobec \$1, F. Nose \$5, M. Mocnik \$1, Mrs. Vidmar \$2, Mrs. Ferlic \$5, F. Avsec \$2, C. Verna \$1, J. Atzenbeck \$1, K. Savnik \$1, K. Cesar \$2, F. Hrovatin \$4, J. Pelan \$5, \$10, M. Ferkul \$5, po P. Odilo \$10.50.

Za Ave Marijo so dali:

J. Bucinelli \$2, B. Paulich \$1, M. Dragovan \$1, F. Ivančič \$1.50, M. Dragoavn 50c, M. Zupancic \$1, F. Bresnik \$1, Dr. krščanskih žena in maiter v Cannonsburg, Pa. \$3.

B. Malnar \$3, K. Modrčin \$1, H. Ausseren \$2, A. Mihelich \$1, M. Kotze \$5, T. Aufderklam \$1, M. Hiti \$2.

Člani Apostolata sv. Franciška so postali:

J. Butkovich \$10, A. Novak \$10, A. Bogolin \$10, Mrs. Prostar \$11, A. Banks \$1, K. Hebein \$10, F. Sherca \$20, F. Jurman \$10, J. Tomasetig \$1, A. Sasek 50c, M. Male 50c, A. Sherca \$10.

R. Vicic 50c, M. Tomec \$20, F. Prijanovic \$30, M. Sagadin \$10, A. Kocman \$10, L. Rifel \$10, A. Udovich \$10, I. Gravlevic \$1, Vid-

mar \$10, F. Snider \$10, F. Ahlin \$10, B. Notar \$10.

Za lučke so poslali:

A. Zagorc \$1, A. Blakard 50c, A. Plemel 20c, J. Cimperman \$1, I. Trunkle 50c, M. Hrastar 50c, M. Dragovan \$1, A. Banks 59c, K. Hebein 50c, M. Plantan \$1, N. N. \$1, M. Tezak 50c, Mr. Spehar 50c, A. Matkovich \$1, M. Simeuc 50c, M. Aufderklam \$1.12, K. Pfeifer \$1.50.

H. Kušlan 40c, R. Vicic \$1, C. Smith 25c, H. Ausseren \$1, F. Dolinsek \$1, Mrs. Blatnik 50c, M. Markovich \$1, K. Pavlic 50c, A. Banks \$1, M. Dovjal 50c, J. Kastelic 50c, M. Bluth 50c, B. Malnar 50c, John Cesark 50c, M. Barle 85c, Mrs. Rupar \$1.

Za kruh sv. Antona so dali:

J. Bernot \$1, J. Bucinelli \$2, T. Fear \$2, J. Atzenback \$1, J. Zore \$2.

Za "Baragov sklad" so poslali:

M. Koshmerl 50c, G. Tusbar \$5.

Darovi za samostan:

A. Bogolin \$15, A. Matkovic \$10, H. Turk \$2.

Za dijake:

Fara sv. Janeza Vianney-a v Detroit \$78, John Dobranc \$25.

Za Lurško votlino:

A. Bogolin \$25, H. Gerčar \$1, M. Pavlesic \$6, J. Grahek 50c.

Naše sestre na gričku "Asizij"

Nahajamo se v počitnicah, toraj več časa, da lahko pogledamo malo po svetu in naznanimo kako je bilo na našem gričku zadnja dva meseca.

Na zahvalni dan so naše gojenke priredile priprosto igrico. Dobro so jo izpeljale posebno še Lenčka zaspanka. Naša dvorana je bila napolnjena do zadnjega kotička in to je dalo našim igravkam pogum, da so se naučile še eno igro za Miklavževo. Ta igrica je bila pa že tako ganljiva, da je lahko vsakemu žal kdor je ni videl. Dva otročička sta šla namreč Miklavžu naproti, — a ker je sneg zametal pot v gozdu, sta se revčka v gozdu izgubila in v snegu zaspala. Ubogi Tonček je bil ves s snegom pokrit, — sneg je padal kar pod streho. Prišla sta angela varuha in ju čuvala in potem ko je prišel Miklavž iz nebeških višin sta prosila, da obdari otroka. Potem, ko ju je Miklavž pokregal, zakaj sta šla iz hiše in pustila mamico samo, sta dobila darove. Vsak, ki je bil v dvorani, je dobil darilo od Miklavža. Lepo nas je Miklavž poučil, kako je treba varčevati v teh hudih časih in skrbeti za prihodnost. Poklical je tudi parkeljna misleč, da je bil kdo poreden, a parkelj ni dobil nič posla, ker smo bili vsi dobri. Ob slovesu je rekel, da pride drugo leto zopet, bomo videli kaj nam prinese prihodnost.

*

Pa še nekaj se je spremenilo na našem gričku. Tam, kjer so popred samevali posamezni gr-

mički je sedaj oplno novonasajenih cipres. Vrli La-Sallčani so nam jih priskrbeli. Ako bodo ciprese v mesecu juniju tako zelene kakor so sedaj po zimi, potem smo zagotovljene, da vse rastejo.

*

Srečno milostipolno novo leto želimo vsem dobrotnikom. Na novo se zahvalimo vsem čikaškim dobrotnicam, ki so se toliko trudile za naš tako dobro uspeli "Bunco-Party" Bog plačaj!

*

V zadnjem času smo sprejele sledeče darove: Mrs. Karolina Milost \$2.00, Mrs. R. Rebek, \$1.00, Mrs. Vertovec \$1.00, Mrs. Kerkoch \$1.00, Mrs. F. Krovatin \$1.00, Mrs. Remec \$1.00, Mrs. Mary Gruse \$1.00, Mrs. Fisher \$1.00, Mrs. Podgornik \$1.00, Mrs. F. Remec \$1.00, Mrs. K. Faganel \$1.00, Mrs. A. Feuce \$1.00, Mrs. A. Cermel \$1.00, Mrs. C. Dezutel 50c, Mrs. Cigoi 50c, Mrs. A. Volk 25c, Mrs. J. Lonzar 25c, Mr. W. Claren 25c. Dobrotnice iz Elmhurst; Mr. Golubič, Whiting \$5.00; Mrs. Baznik, La Salle \$2.00; Mr. Cankar, Waukegan \$5.00; Mrs. Jurkovič, Joliet \$1.00; Mrs. Kremesec, Chicago \$2.00; Mrs. Omerzel, Chicago \$1.00; Mr. Ferk, Lemont \$3.00; Mrs. Guorgovich, Joliet \$1.50; Mrs. Ozanič \$1.00.

Imena drugih darovalcev bodo v prihodnji številki označena.

PISMA

7 A. R. I., Mt. Assisi.
Lemont, Ill.

Prečastiti gospod:

Želim Vam srečno novo leto. To želim tudi mojim ljubim staršem, bratom, in sestram ter mojim prijateljicam v Waukeganu.

Danes smo bile me kandidatnje zelo "busy". Pisale smo razglednice našim dragim. Jaz sem jih napisala osem. Mislim, da jih bodo vsi veseli. Mogoče se bodo še jokali — ker ne bo prišla domov Jennie. Gotovo je tako božja volja. Tudi tu bo lepo. — Na sveti večer bomo imeli premikajoče slike. Mr. Grdina bo prišel. Vse se že veselimo.

Vas vse pozdravlja,

Jennie iz Waukegana.

7 A. R. I., Mt. Assisi.
Lemont, Ill.

Prečastiti gospod urednik:

To je moje prvo pismo, ki Vam pišem v Ave Maria, od kar sem tukaj v Lemontu. Naznanim Vam, da sem vesela in zdrava.

Tukaj na gričku Assisi smo imeli malo snega. Med tem časom smo imeli "good time", od 4 do 5 smo se igrale in sankale po hribu.

Vam voščim srečno Novo leto.

Mary iz Jolieta.

7 A. R. I., Mt. Assisi.
Lemont, Ill.

Prečastiti gospod:

Prvokrat pišem pismo v Ave Maria. V začetku decembra smo imeli sneg. Šest od nas deklic smo imeli "snowball fight". To bi nas mogli videti — kako smo bile urne. Škoda, da je sneg tako brzo zginil. Na naši igri pa smo imeli papirnat sneg, ta pa ni nič skopnel akoravno je padal na toplo. Tudi jaz sem igrala, le uganite kaj sem bila — Vam ne upam povedati ker bi se Vi vstrašili.

Zdaj pa želim vsem ki čitajo Ave Maria srečno novo leto!

Mary iz Bethlehem.

Društveni vestnik bo posebni oddelek, ki bo brave Ave Marije seznanjal z nameni in idejami naših cerkvenih društev, Tretjega Reda, Društva Najsv. Imena in Društva žena in mater.

Tomažev kot bo oddelek, ki bo od časa do časa poročal zanimive reči iz liturgije in cerkvene postavo- daje, zavrnil krivična predbacivanja drugovercev in brezvercev in v jedrnatih stavkih podajal nauke in verske resnice.

Dom in svet pod drobnogledom bo oddelek, ki nam bo razkazal najnovejše dogodke in zanimivosti iz življenja cerkve doma in po svetu.

Glasovi od Marije Pomagaj bodo seznanjali brave z novicami ameriških Brezij v Lemontu. Glasovi z Asiškega grička nas bodo od časa do časa popeljali na lepi sesterski holmček blizu Lemonta.

Naša mladina ima posebno prilogo na koncu vsake številke. To prilogo urejuje P. Edward Gabrenya, rojak iz Clevelanda, ki sedaj slušbuje na župniji sv. Štefana.

Nad vse lep program ima Ave Marija za to novo leto. Da bi hotela v bornih vrsticah razodeti vse svoje nadeje, bi ji primanjkovalo prostora. Sezi sam po njej in se prepričaj.

Urednik se opravičuje.

V pretečenem letu se je marsikateremu članku urinila neljuba pomota ali tiskovna napaka. Tiskovne napake nobenemu pisatelju niso všeč. Zatorej naj mi oprostite, v kolikor sem morda jaz zakrivil napake. Uverjeni bodite, da pregledamo članke točno in natančno dvakrat, trikrat. Toda tiskovni škrat

ima v Ameriki veliko veljavo pri naših slovenskih tiskarnah, ker nimamo slovenskih črkostavcev. Najbrže bo imel ta škrat tudi v letošnjem letniku svojo besedo premnogokrat. Že vnaprej prosim: potrpljenja in oproščenja.

P. Aleksander Urankar, urednik.

Knjigarna "Amerikanski Slovenec" ima sledeče slovenske molitvenike

"BOGU KAR JE BOŽJEGA", priredil F. S. Finžgar, Zelo pripraven molitvenik za moške, zl. obreza....	85c
KAM GREŠ, trde platnice z zlato obrezo.....	1.00
MCLITE BRATJE, velik tisk, zelo pripraven za starejše ljudi, vendar primerne oblike za moške za v žep. V usnje vezan z zlato obrezo.....	1.25
Rudeča obreza	85c
MOLITVENIK ZA AMERIŠKE SLOVENCE:	
Umetno usnje trde platnice, zl. obreza.....	1.00
Umetno usnje vatirane plat., zl. obreza.....	1.00
Pristno šagren gladko usnje, zl. obr.....	1.50
Pristno prešano šagren usnje, zl. obr.	1.50
V platno vez., zlata obreza.....	75c
V usnje vez., zlata obreza	1.00
Vatirane platnice, zlata obreza	1.25
Bele koščene platnice, zl. obreza.....	1.25
MARIJA VARHINJA:	
V platno vezan	75c
Fino usnje, vatirane platnice	1.50
NEBESA NAŠ DOM:	
V platno vezan	75c
Fino usnje, vatirane plat., zl. obreza.....	1.50
OČE NAŠ: Vatirane platnice, zlata obreza.....	75c
Bele koščene platnice, zlata obreza.....	75c
RAJSKI GLASOVI: V platno vezan	75c

SLAVA MARIJI, spisal Rev. K. Zakrajšek, debelejši tisk. Fino usnje vatirane plat., zlata obreza.....	1.50
SVETA URA: V platno vezan	85c
V fino usnje, zlata obreza	1.50
SVETA POMLAD: Lepo vezan, zl. obreza.....	75c
VEČNO ŽIVLJENJE, spisal Gregor Pečjak, doktor bogoslovja. Lepo vezan z zlato obrezo. Zelo praktičen molitvenik	1.25
VODITELJ V SREČNO VEČNOST: V platno vezan	75c
ZDRAVA MARIJA, molitvenik lepe oblike izdelan in vezan na več načinov in stane:	
Mała oblika, zlata obreza	85c
Večja oblika, zlata obreza	1.00
Bele koščene platnice, zlata obreza.....	1.00
Zlate platnice	1.50
Vez., rdeča obreza	75c

Ko naročate molitvenike, vedno omenite, kako vrsto vezavo želite, da b tako mogoče po želji ustreči vašemu naročilu. Naročilom je pridejati potrebni znesek v Money Orderu, bančnem draftu, v znamkah, ali v gotovini. Vsa naročila pošljite na:

KNJIGARNA 'AMERIKANSKI SLOVENEK'

1849 WEST 22nd STREET,

CHICAGO, ILLINOIS.

Slovenska Ženska Zveza

Ustanovljena 19. dec. 1926. Inkorporirana 14. dec. 1927.

Glavni izvrševalni odbor:

Predsednica: MRS. MARIE PRISLAND,
1034 Dillingham Ave., Sheboygan, Wis.

Tajnica: MRS. JOSEPHINE RAČIČ,
2054 W. Coulter St., Chicago, Ill.

Blagajničarka: MRS. ANNA MOTZ,
9630 Ave. L., So. Chicago, Ill.

Slovenska Ženska Zveza je edina slovenska ženska organizacija v Ameriki. Pod njeno okrilje bi morala spadati vsaka zavedna katoliška Slovenka v Ameriki. Članarina je samo 25c mesečno.

Naselbine, ki še nimate podružnice Slovenske Ženske Zveze, ustanovite jo. Za pojasnila pišite glavni tajnici.

Organizacija izdaja svoje lastno glasilo

"ZARJA",

ki je prvi in edini slovenski ženski list v Ameriki. Izhaja v obliki Magazina in prinaša le to, kar je v korist in izobrazbo žen in deklet. Naročnina za članice je že uračunjena pri članarini, za nečlanice pa stane \$2.00 letno. Ako še nimate tega lista v Vaši hiši, pošljite naročnino še danes na naslov:

"ZARJA", 2054 W. Coulter St., Chicago, Ill.

Vaš uložek

v tej banki dokazuje, da znate soditi prāv.

**Kaspar American
State Bank**

1900 Blue Island Avenue,

Chicago, Ill.

GABRIEL BROS.

SLOVENSKA GROCERIJA IN MESNICA.
9734 Ave. "L" So. Chicago, Ill.
Phone: So. Chicago 3129

V zalogi imamo vedno sveže meso, domače klobase, "šunke" in sploh vse, kar rabite za kuhinjo.

Nadalje prodajamo tudi vsakovrstne rožnivence, molitvenike, srebrne in zlate prstane vsake velikosti.

Pri nas dobite najceneje angleške in slovenske molitvenike za prvo obhajance ali za birmance. Pridite in si oglejte našo zalogo!

Vsem rojakom se toplo priporočamo.

JOSEPH PERKO

2101 West 22nd Street, Chicago, Ill.

SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI.

Najboljše blago. — Čevlji za vso družino.

Phone Canal 7172-3

PARK VIEW WET WASH LAUNDRY CO.

FRANK GRILL

1727-31 West 21st Street, Chicago, Ill.

Za pohištvo in pogrebe

Tisti, ki ste v Clevelandu in okolici, in ki pridete v Cleveland, se lahko v vašo lastno korist poslužite pohištva iz naše prodajalne. Pri nas je pohištvo kar najbolj zanesljivo in vredno zanj danega denarja. Glavno prodajalno imamo na 6019 St. Clair, podružnica pa je na 15303 Waterloo Rd., Cleveland, Ohio.

Tudi tisti, ki se obrnejo na nas za pogrebna opravila, dobijo za manjše izdatke boljšo postrežbo.

A. GRDINA & SONS

Za vsa podjetja velja glavni telefon

HENDERSON 2088